

พิมพ์คำ
สำนักพิมพ์

ริมฝั่งน้ำ

การสูญเสียนำมาซึ่งการค้นพบ
ให้สองหนุ่มสาวเรียนรู้ถึงคุณค่าแห่ง 'รัก' และ 'ชีวิต'

ธรวาดารา

๑

เพลิง!

พิมพ์วี้นส์กับอรพิมพ์สะดุ้งตกใจ หันขวับกลับไปทางต้นเสียง ซึ่งเป็นห้องพักสมาชิกที่พวกเธอเพิ่งเดินผ่านมา

“เสียงอะไรนะพี่อ้อย” พิมพ์วี้นส์ถาม

“เหมือนจะมาจากห้องคุณชาญค่ะ” อรพิมพ์คาดเดา

พิมพ์วี้นส์หมุนตัวเดินกลับไปยังห้องของชาญชัย ยังคงได้ยินเสียงโครมครามดังออกมาต่อเนื่อง หล่อแรงตีเท้าเร็วขึ้น ระหว่างทางธงชัยเจ้าหน้าที่ดูแลความปลอดภัยเดินมาพอดี พิมพ์วี้นส์จึงบอกให้ไปด้วยกันถึงห้องของชาญชัย พิมพ์วี้นส์เคาะประตูแล้วเปิดเข้าไปทันทีโดยไม่รอคนข้างในบอกอนุญาต เพราะถือว่าเป็นเหตุไม่ปกติ

“เกิดอะไรขึ้นคะ” หล่อเดินเข้าไป เห็นคนยืนอยู่เต็มห้อง ทุกคนยืนขาตาย มีเพียงชาญชัยคนเดียวที่เคลื่อนไหว อาละวาดหยิบข้าวของบนตู้หัวเตียงโยนใส่ญาติของเขา

“ออกไป ออกไปให้หมด ออกไปให้พ้นหน้าฉัน!” ชาญชัยตะโกนไล่

หน้าแดงกำ

ลูกชาย ลูกสะใภ้ หลานชาย ยืนอึ้ง ตอนนี้มีคนนอกเข้ามาร่วม เหตุการณ์ด้วยแล้ว พวกเขาจะพูดอะไรก็ลำบาก

“คุณพ่อคะ” ลูกสะใภ้พยายามจะเข้าไปเจรจา แต่ชาญชัยยิ่งโกรธ

“ฉันบอกให้ออกไป!” ลั่นเสียงตวาดสุดแรงนั้น ชาญชัยก็หมดแรง เซลล์มลง ทุกคนพากันร้องอุทาน

“คุณปู่!” อานัสปราดเข้าไปประคองร่างปู่ของเขา แต่ถูกชาญชัยสะบัดตัวหนี ยิ่งออกแรงชาญชัยก็ยิ่งหอบเหนื่อย ถึงตรงนี้พิมพ์วิ้นส์ไม่อาจปล่อยให้เป็นเรื่องภายในครอบครัวได้อีกแล้ว

“รบกวนออกไปก่อนนะคะ” พิมพ์วิ้นส์ร้องขอคนทั้งสาม ส่วนนอร์พิมพ์กับธงชัยรู้หน้าที่ รีบเข้าไปประคองชาญชัยขึ้นไปนั่งพักบนโซฟา

เอกภพยังคงตื้อตึงจะเข้าไปดูอาการผู้เป็นพ่อ แต่พิมพ์วิ้นส์ยืนขวางไว้

“ขอเรื่องละคะ ขอให้พยาบาลตรวจดูอาการคุณปู่ก่อนนะคะ”

พวกญาติๆ ทำท่าฮึดฮัดไม่มีใครยอมถอย พิมพ์วิ้นส์จึงต้องหันไปสั่งเสียงเฉียบ

“พี่ธง พาญาติคุณปู่ชาญออกไปรอข้างนอกก่อนค่ะ”

สุดท้ายทุกคนก็ถูกเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ‘เซียมู’ ออกมาจากห้องจนได้

“คุณพ่อจะเป็นอะไรหรือเปล่าคะคุณ” ลีริมากระวนกระวาย เดินวนไปเวียนมาอยู่ภายในห้องรับแขก จนสามีกับลูกชายชักเวียนหัว

“ถ้าอาการหนักเขาคงพาส่งโรงพยาบาลแล้วละคุณ”

ที่จริงเอกภพก็ร้อนใจไม่น้อยกว่ากัน แต่พยายามคุมสติ นั่งรออย่างใจเย็น เพราะไม่รู้จะทำอะไรได้ดีไปกว่านี้ ร้อนรนไปก็ร้อนใจเปล่า

“แหม ที่นี้มีแค่พยาบาล ไว้ใจได้แค่ไหนเชียวคะ เราพาคุณพ่อไปโรงพยาบาลเองดีกว่าไหมคะ” ฝ่ายภรรยากระแทกตัวนั่งลงข้างๆ กัน

พนักงานของพิมพ์วิวันส์จัดเครื่องดื่มและของว่างมาบริการให้อย่างดี แต่ไม่มีใครกินอะไรลง

“ที่นี่เขามีระบบที่ไวใจได้ ประสานงานกับโรงพยาบาลได้เร็วกว่าเรา ด้วยซ้ำ คุณปล่อยให้เขาทำงานของเขาเถอะ” เอกภพบอกด้วยน้ำเสียงอ่อนเพรีย เพรียใจมากกว่าเพรียกาย

สิริมาทำเสียงฮึดฮัด ก่อนจะทำตาขวางใส่ลูกชายซึ่งนั่งอยู่ตรงข้ามกัน “เป็นยังไงล่ะต่านส์ ถ้าคราวนี้คุณปู่เป็นอะไรขึ้นมา มีหวังพวกอากู๋แกได้ทีเหยียบพวกเราจมดิน”

อานัสทำหน้าเมื่อโลกขึ้นมาทันที

“ตกลงแม่กลัวคุณปู่เป็นอะไร หรือกลัวเสียหน้ากับพวกอากู๋ ครับ”

“เอ๊ะ! แกนี่” ผู้เป็นแม่ทำตาลุกวาว

อานัสรู้ว่าขึ้นอยู่ปะทะกันต่อรังแต่จะทำให้บรรยากาศแย่งลง เขาจึงลุกขึ้นแล้วบอกหัวนุกว่า “ผมออกไปรอข้างนอกนะครับ ในนี้ฮึดฮัด”

สิริมาทำตาขวาง มองลูกชายเดินโครมครามออกไปก่อนหันมาบ่นกับสามี

“คุณดูสิคะ ดูลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของคุณ” หล่อนพोंง

“แล้วไม่ใช่ลูกคุณหรือ” เอกภพสวนด้วยน้ำเสียงเรียบๆ แต่ก็ถูกภรรยาเคঁอ่นใส่อยู่ดี

“ก็ใช่ะสิคะ ฉันถึงอยากจะทำกัณฑ์ตายเสียเดี๋ยวนี้นี้” หล่อนเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน

เอกภพกุมขมับ สิริมาทำตัวเหมือนกับแผ่นเสียงตกร่อง พุดย่ำๆ ซ้ำๆ แต่เรื่องเดิม และที่พุดมากก็ไม่ได้มีประโยชน์หรือทำให้อะไรดีขึ้นมาได้เลย

“ไม่เคยทำความภาคภูมิใจให้พ่อแม่ มีแต่จะหาเรื่องรื้อนอกร้อนใจมาให้ ต้องตามเช็ดตามล้างกันตั้งแต่แบเบาะมาจนจะสามสิบแล้วพ่อแม่ยังไม่ได้สบาย” หล่อนยังระบายความอัดอั้นตันใจไม่หมด ถ้าเป็นปกติ

เอกภพก็คงทนฟัง แต่ตอนนั้นเขาไม่ไหวแล้วจริงๆ

“เอาเถอะคุณ เรื่องตานัสเอาไว้ก่อนเถอะ”

สามีพูดอย่างนั้นสิริมาก็ค่อนข้างใส่ แต่ยอมสงบปากสงบคำ นั่งถอนใจ กระสับกระส่าย ชะเง้อคอคอยๆว่าเมื่อไรจะมีคนออกมาส่งข่าวเสียที

ภายในห้องพักของชาญชัย หลังจากพิมพ์วี้นัดจัดการเชิญญาติ ออกไปได้หมดแล้ว สถานการณ์ก็สงบ เหลือเพียงปฐมพยาบาลเจ้าของห้อง ซึ่งทำท่าคล้ายจะเป็นลม ยาดม ยาลม ยาหอมถูกนำมาวางพร้อม

“หายใจเข้าออกสักๆ นะคะคุณปู่ เข้า...ออก...เข้า...ออก” พิมพ์วี้นัด กำกับการหายใจ เพื่อให้สมาธิของชาญชัยจดจ่ออยู่ที่ลมหายใจหวังให้อารมณ์ของเขาสงบลง

อรพิมพ์นำเครื่องวัดความดันมาวัด ได้ค่าออกมาเป็นปกติดีจึง รายงานว่า “ความดันปกติค่ะ”

พิมพ์วี้นัดยิ้มอย่างพอใจ

ชาญชัยลืมหูลืมตาขึ้น ถามด้วยเสียงอ่อนแรง “พวกนั้นไปหรือยัง”

“น่าจะยังรออยู่ข้างนอกค่ะ”

“อย่าให้เข้ามาอีกนะ ปู่ไม่อยากเห็นหน้าพวกนั้น”

พิมพ์วี้นัดสบตากับอรพิมพ์ ดูท่าชาญชัยจะโกรธสามคนนั้นมากจริงๆ พิมพ์วี้นัดทราบว่าเป็นลูกชายคนโตของชาญชัย สิริมาคือลูกสะใภ้ มาเยี่ยมแต่ละครั้งก็เห็นพูดคุยกันดี ไม่รู้ว่าคราวนี้เกิดอะไรขึ้น

“หนูจะไปบอกให้พวกเขากลับไปก่อนนะคะ” พิมพ์วี้นัดบอก

ชาญชัยพยักหน้าพอใจ

“คุณปู่อย่าคิดอะไรมากนะคะ ทำใจให้สบาย อะไรเป็นทุกข์ก็ปล่อยวางลงเสีย อย่างที่หลวงพ่อบ้านสอนนะคะ”

ชาญชัยนึกถึงคำเทศนาของหลวงพ่อบ้าน พิมพ์วี้นัดเคยนิมนต์ท่านมาเทศนาธรรมที่นี่ เขากับเพื่อนๆ สมาชิกได้ฟังธรรม ปฏิบัติธรรม นั่งสมาธิ

เจริญสติ เคยคิดว่าตัวเองละรัก โลก โกรธ หลง ไปได้มากแล้ว แต่พอ ลูกหลานทำเรื่อง ซาญชัยก็ตะบะแตกเสียหมด!

“ปู่จะพยายาม แต่มันยากเหลือเกินหนูวินัส” ชายชราวัยเจ็ดสิบกว่า ถอนใจเฮือก ในยามนี้เขาดูแก่กว่าวัยลงไปมาก

พิมพวีนั้นสยัมปลอบและหันไปบอกอรพิมพ์ “พี่อ้อย อยู่เป็นเพื่อน คุณปู่ก่อนนะคะ”

พยาบาลสาวพยักหน้ารับ พิมพวีนั้นสว่างใจ เตรียมตัวเตรียมใจไป เผชิญหน้ากับครอบครัวของซาญชัยที่ห้องรับแขก

พฤกษ์หักพวงมาลัยเลี้ยวรถเข้าจอดข้างทาง ก็อ่านแผนที่ได้ด้วยสีหน้า สับสน เหยหนามองหาจุดสังเกตรอบตัว แต่ไม่มีอะไรพอจะใช้จับเป็นหลัก ได้เลย...เขาหลงทางแล้วหรือนี่ ชายหนุ่มตัดสินใจดับเครื่องรถ ลงไปถาม คนท้องถิ่นคงจะได้เรื่องกว่านั่งมอ่านแผนที่อยู่คนเดียว

เขาเดินไปที่ร้านก๋วยเตี๋ยวข้างทาง ตัวร้านเป็นลักษณะเพิงไม้ไผ่ ชั่วคราว มีคนนั่งกินอยู่สองสามโต๊ะ เขาเดินเข้าไปหาเจ้าของร้านซึ่งกำลัง ลวกเส้นก๋วยเตี๋ยวอยู่

“เอาอะไรจะพอหนุ่ม” หญิงวัยห้าสิบต้นๆ เหยหนขึ้นมาถาม รอยยิ้ม ซื่อๆ ของเธอทำให้พฤกษ์ตอบออกไปว่า

“เอ่อ...ก๋วยเตี๋ยวเบ็ดเต๋ก็ได้ครับ” เขาเลือกรายการอาหาร ทั้งที่ไม่ได้ ตั้งใจมากินด้วยซ้ำ

“เส้นอะไรจะ”

“เส้นเล็กครับ”

“รอเบ๊บึงนะจ๊ะ เลือกโต๊ะได้เลยจ๊ะ น้ำดื่มบริการตัวเองนะ”

พฤกษ์ผงกศีรษะรับ เดินเข้าไปในเพิงไม้ ลูกค้าโต๊ะอื่นๆ เหยหนนำ มองเขา คงเพราะเห็นเป็นคนแปลกหน้า ไม่ได้อาศัยอยู่ในละแวกนี้ พฤกษ์ เดินไปตักน้ำ ถือน้ำมนต์ที่โต๊ะตัวหนึ่ง ไม่นานก๋วยเตี๋ยวเบ็ดเต๋วันฉลุยก็ถูกนำมา

เลิร้ฟถึงโตะะ

พฤกษ์ถือโอกาสเข้าเรื่องเสียเลย “ผมกำลังจะไปบ้านร่มไม้ช่ายคา
นำรู้จักใหม่ครับ”

“อ้อ รู้จักลี อยู่ใกล้ๆ นี้เอง” แม่ค้าก้วยเตี่ยวตอบ

ระหว่างนั้นลูกค้าโตะะข้างๆ เหลียวมามองด้วยความสนใจ เธอชะงัก
หน้าเข้ามาถาม

“คุณจะไปบ้านร่มไม้ช่ายคาหรือคะ”

แม่ค้ามองคนถามแล้วก็นึกขึ้นได้ รีบบอกว่า “อ้อ จริงด้วย บ้าน
น้องชมอยู่ติดกับบ้านร่มไม้ฯ นี้ บอกทางคุณเขาหน่อยนะ ฉันไปทำ
ก้วยเตี่ยวก่อน”

พอดีมีลูกค้ามาใหม่ แม่ค้าจึงต้องรีบกลับไปรับออเดอร์ ปล่อย
พฤกษ์ไว้กับลูกค้าอีกคนที่ชื่อชวชนม

พฤกษ์ยิ้มนำทัพไปก่อนเพราะต้องขอความช่วยเหลือ เขาส่งแผนที่
ในมือให้ดู “ช่วยอธิบายแผนที่ให้ผมหน่อยนะครับ”

ชวชนมรับไปดู สีหน้าหลอนไม่ดีนัก จะว่าไม่เต็มใจช่วยก็ไม่นำใช่ แต่
มีบางอย่างแปลกๆ ในความรู้สึกของพฤกษ์

“ตอนนี้คุณอยู่ตรงนี้นะ พอออกจากร้านนี้ เลี้ยวซ้ายข้างหน้านี้
แล้วก็ขวาก็ วิ่งเลยบนแม่น้ำไป เตี่ยวก็เจอป้ายบ้านร่มไม้ช่ายคา ป้ายเขา
ใหญ่เมื่อเริ่มเทิมแทบจะทิมตา รับรองไม่หลง”

พฤกษ์สะดุดหู...ตรงคำว่า ‘ป้ายเขาใหญ่เมื่อเริ่มเทิมแทบจะทิมตา’
ให้อารมณ์เสียดสีประชดประชัน ฟังแล้วแปร่งๆ ซอบกล แต่คนพูดอาจ
ไม่ได้มีเจตนาเช่นนั้นก็เป็นได้

“ขอบคุณครับ” พฤกษ์เอ่ยอย่างซาบซึ้งใจ คิดว่าเข้าใจเส้นทางดีแล้ว
จึงเก็บกระดาษแผนที่ใส่กระเป๋าเสื้อ ตั้งใจจะจัดการกับก้วยเตี่ยวเม็ด
เสียหน่อยเพื่อไม่ให้เป็นการเสียน้ำใจแม่ค้า แม้ว่าเขาจะไม่หิวเลยก็ตาม

“คุณจะไปทำอะไรที่นั่นหรือ”

พฤษศิป์เส้นเล็กจ่อคาอยู่ที่ปากตอนชวนชมหันมาถามต่อ เขาก็วางตะเกียบลง ตอบว่า “จะไปดูสถานที่ แล้วก็คุยรายละเอียดเรื่องค่าใช้จ่ายนะครับ”

ชวนชมทำตาโต หมุนแก้อึ้นหันมาคุยกับหนุ่มแปลกหน้าอย่างเป็นเรื่องเป็นราว “อ๊วย จะพาญาติผู้ใหญ่มาอยู่หรือคะคุณ” หล่อนทำท่าสนอกสนใจ

พฤษศิป์ออกจะงง แต่คิดว่านิสัยคนต่างจังหวัดก็เป็นอย่างนี้ มีใครแปลกหน้าผ่านเข้ามาในละแวกบ้านก็ต้องสนใจใครรู้ว่านี่เป็นใครมาจากไหน เข้ามาทำอะไรในถิ่นฐานที่อยู่ของตน

“ยังไม่แน่ใจครับ มาดูๆ ก่อน” เขาตอบยิ้มๆ หยิบตะเกียบขึ้นมากินต่อ แต่ก็ไม่ได้คีบเส้นก๋วยเตี๋ยวเข้าปากตามเคย

“แหม ที่จริงฉันก็ไม่อยากพูด”

หล่อนเกริ่นนำ ทำให้พฤษศิป์ต้องเงยหน้า ทำตาปริบๆ ตั้งใจฟัง

เอ๊ะ! เขาควรตั้งใจฟังหรือเปล่านะ เพราะหล่อนว่าไม่อยากพูดนี่นา

...พฤษศิป์ซังกง

“นี่เพราะเห็นคุณทำทางดีฉันถึงพูดนะ ขอเตือนเถอะค่ะ บ้านนี้จะเอาคนเข้าไปอยู่ได้ต้องกระเป๋านัก ถ้าเงินไม่ถึงจริงอย่าได้เสียเวลาค่ะ เก็บค่าแรกเข้าชุดเลือดชุดเนื้อ ไหนจะค่ารายเดือน รายปี และค่าใช้จ่ายพิเศษอีก จิปาถะ คนแถวนี้เขารู้กันทั้งนั้นละคะว่าบ้านนี้หากินยากกับคนแก่ แถวนี้ไม่มีใครส่งพ่อแม่ปู่ย่าตายายไปอยู่หรือคะ สภาพความเป็นอยู่ก็ใช้ว่าจะดีกว่าอยู่กับบ้านเราสักเท่าไร”

พฤษศิป์หัวหน้า รับฟังข้อมูลใหม่ด้วยความสนใจ นี่เป็นข้อมูลอีกด้านของ “บ้านร่มไม้ชายคา” ที่เขาไม่เคยรู้มาก่อน

“คิดใหม่เถอะค่ะ สงสารคนที่จะพามาอยู่ เอามาทิ้งให้คนแปลกหน้าดูแล ญาติเขาก็ไม่ใช่ เขาจะดูแลดีเท่าเราที่เป็นลูกเป็นหลานแท้ๆ ได้ยังไงคะ”

พฤษศิป์จุกเบาๆ เพราะสายตาของชวนชมมีแววตำหนิเขาอยู่นิดๆ

“ที่พูดนี้เพราะฉันหวังดีนะคะ สงสารคนแก่ค่ะ แล้วก็เกลียดไอ้พวก

หากินกับคนแก่ บาปหนักนะคะนั่น” ชวนชมส่ายหน้า ถอนใจเฮือก

พฤษ์หนึ่งอึ้ง ไม่รู้จะตอบว่าอย่างไร พอหล่อนหันมาทำตาปริบๆ คล้ายรอฟังความเห็นจากเขา พฤษ์ได้แต่ยิ้มเฉือนๆ แล้วบอกว่า “ขอบคุณสำหรับข้อมูลนะครับ”

สิริมาเขม้นมองหญิงสาวรุ่นลูกตาขวาง มืออย่างหรือ ออกปากห้ามญาติเข้าเยี่ยมคุณปู่ชาญชัย ยายเด็กปากไม่สิ้นกลิ่นนํ้านม หล่อนเป็นใครยิ่งใหญ่มาจากไหน มีสิทธิ์อะไรมาสั่ง สิริมาทำท่าฮึดฮัด แต่มีสายตาของสามีปรามอยู่ หล่อนจึงต้องนั่งสงบปากสงบคำ ปล่อยให้สามีเป็นฝ่ายเจรจาไปคนเดียว

“ใครมาคะพี่ชง” พิมพ์วินัสหันไปถามชงชัยเมื่อได้ยินเสียงสัญญาณที่ประตูรั้วดัง บอกให้ทราบว่ามีผู้มาเยือน

ชงชัยวิ่งไปที่จอแสดงภาพกล้องวงจรปิดหน้าประตูรั้ว เห็นรถคันหนึ่งเคลื่อนเข้ามาจึงรีบรายงาน่า

“ไม่ทราบครับ ไม่เคยเห็นรถมาก่อน”

พิมพ์วินัสลุกไปดูบ้าง เป็นครั้งแรกที่เอกภพได้เห็นระบบรักษาความปลอดภัยของที่นี่ มีการควบคุมคนเข้าออกอย่างรัดกุม มีกล้องวงจรปิดสแกนดูได้ก่อนว่าเป็นใคร คำนหน้าคันทาหรือไม่ หากไวใจแล้วจึงค่อยเปิดประตูให้เข้ามา

“น่าจะเป็นแขกที่นัดไว้ เปิดให้เขาเข้ามาเลยคะ” พิมพ์วินัสบอก

ชงชัยจึงกดปุ่มเปิดประตูอัตโนมัติแล้วรีบวิ่งออกไปรอต้อนรับแขก

พิมพ์วินัสหันมาทางคู่สามีภรรยา บอกอย่างเกรงใจว่า “ยังงั้นนี่ทางเราขอให้คุณเอกภพกับครอบครัวกลับไปก่อนนะคะ คุณปู่ชาญยังไม่พร้อมจะคุยกับใครจริงๆ ให้ท่านได้มีเวลาทำใจ สงบสติอารมณ์เสียก่อนอะไรที่พูดไปแล้วทำให้ท่านสะเทือนใจ อย่าเพิ่งเลยดีกว่า เพื่อสุขภาพของท่านเองนะคะ”

เอกภพพยักหน้าเข้าใจ ต่างจากสิริมาที่ทำท่าขวางหูขวางตาไปหมด
 “วันนี้พวกเราจะกลับก่อน ฝากคุณดูแลคุณพ่อด้วย มีอะไรโทร. ถึง
 ผมได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง” เอกภพบอก

ทางพิมพ์วินัสมีเบอร์ของเธออยู่แล้วเพราะต้องกรอกในใบสมัครแรก
 เข้า ซาณูชัยกรอกเบอร์ลูกชายคนโตเป็นเบอร์ฉุกเฉิน

“ขอบคุณค่ะ ฉันขอตัวออกไปต้อนรับแขกก่อนนะคะ” พิมพ์วินัส
 ยกมือไหว้ผู้ใหญ่ทั้งสอง

เอกภพรับไหว้อย่างดี ส่วนสิริมายกมือรับอย่างขอไปที คล้อยหลัง
 หญิงสาวรุ่นลูกแล้วหล่อนก็ ‘เผลอ’ สามมีทันที

“คุณไปยอมเขาทำไมคะ”

“ยอมอะไรคุณ”

“เราเป็นลูกเป็นหลานแท้ๆ ทำไมจะไม่เข้าเเย่มพ่อเราไม่ได้ ฉันว่ามัน
 มีอะไรแปลกๆ”

“อะไรแปลก” เอกภพขมวดคิ้ว

“ฉันสังเกตมานานแล้ว ท่าทางคุณปู่เอ็นดูเด็กผู้หญิงคนนี้นี่มาก”

“เธอไม่ใช่เด็กแล้วนะคะคุณ อายุคงพอๆ กับลูกเรา” เอกภพว่าอย่าง
 เป็นกลาง

พบปะกันมาหลายครั้ง ถึงแม้พิมพ์วินัสจะดูอายุน้อยไปสักหน่อย
 สำหรับการเป็นเจ้าของธุรกิจประเภทนี้ แต่เธอก็เป็นผู้ใหญ่เกินตัว วางตัว
 อยู่ในตำแหน่งหน้าที่ได้เหมาะสมดี ตอนคุยกัน เอกภพไม่รู้ลึกลงไปถึงคุย
 อยู่กับเด็กรุ่นลูกเลย ที่จริง พิมพ์วินัสดูมีวุฒิภาวะมากกว่าลูกชายของเธอ
 ด้วยซ้ำ

“ก็นั่นสิคะ ไปๆ มาๆ คุณพ่อจะรักยายหนูคนนี้นี่มากกว่าหลานแท้ๆ
 ของตัวเองอีกนะคะคุณ ฉันสังหรณ์ใจไม่ดียังไงไม่รู้” สิริมาทำท่ากังวลใจ

“สังหรณ์ใจอะไร”

“คุณพ่ออยู่ที่นั่นตลอดเวลา ยายเด็กพิมพ์วินัสนี่มีโอกาสดูแลใกล้ชิด

ถ้าคุณพ่อเกิดซาบซึ้ง นี่ก็อยากตอบแทน ทำพินัยกรรมยกมรดกให้
เด็กคนนี่ขึ้นมาเราจะทำยังไง” หล่อนคิดระแวงไปล่วงหน้า

เอกภพถึงกับส่ายหน้าอย่างเอือมระอา

“เหลวไหลน่าคุณ”

“อู๊ย พุดได้เหวอคะ ก็เห็นอยู่ว่าคุณพ่อไม่ได้รักใคร่โยติลูกหลาน
เสียเท่าไร อีกอย่างคนแก่ ยิ่งแก่ก็ยิ่งเลอะเลือน ฉันไม่ค่อยไวใจนักหรอกคะ”

“ที่คุณพุดถึงอยู่นะพ่อผมนะ ให้เกียรติท่านบ้าง” เอกภพทำหน้าที่
เขาไม่ใช่คนพุดมาก อะไรทนได้เขาก็ทน เขาพุดขึ้นมาเมื่อไรแปลว่า
ใกล้หมดความอดทน อยู่กินกันมานาน สิริมารู้จึ่งหะดี

“ฉันไม่ได้ว่าที่ตัวคุณพ่อนี้คะ ฉันหมายถึงคนแก่ทั่วไป” หล่อน
ทำเสียงอ่อนลงและดูปฏิบัติวิธาสามี เมื่อเขาไม่ได้พุดอะไรต่อ หล่อนก็ได้ที่
เสริมอีกนิดหน่อย

“คนเราพอแก่ตัวลง ความคิดวิจารณ์ญาณมันก็ไม่ดีอย่างแต่ก่อน
เหวอคะ ดูง่าย ๆ เลยสิคะ บ้านตัวเองมีให้อยู่สบายๆ ออกจะใหญ่โตโอโถง
แต่คุณพ่อกลับเลือกมาอยู่บ้านพักคนชรา ห้องเล็กเท่าแมวตื่นตาย คนปกติ
เขาคิดกันที่ไหนคะ เรานะเป็นลูกเป็นหลานก็ต้องคอยสอดส่อง ดูแล
ผลประโยชน์ให้ท่าน อย่าให้พวกไม่หวังดีมาปกอลอกเอาจากคนแก่ได้”
หล่อนพุดอย่างคนหวังดี

เอกภพถอนใจ ฟังๆ ไปอย่างนั้น เอาแค่หล่อนไม่ลามปามพ่อของเขา
ก็เพียงพอแล้ว ส่วนเรื่องอื่น หล่อนจะจินตนาการไปได้ถึงไหนก็สุดแท้แต่

เมื่อประตูอัตโนมัติเปิดออก พฤษจิงขับรถเข้ามาในอาณาเขตบ้าน
ร่มไม้ชัชวาล เขาเคลื่อนรถช้าๆ มองดูระหว่างทางไปด้วย ก่อนจะถึงตัวอาคาร
มีสนามหญ้า สวนดอกไม้ ต้นไม้ปลูกกร่มรื่นให้ร่มเงาตลอดข้างทาง เมื่อถึง
บริเวณลานจอดรถ มีผู้ชายคนหนึ่งวิ่งมายืนรออยู่ที่ข้างรถ

“สวัสดีครับ บ้านร่มไม้ชัชวาลยินดีต้อนรับ”

ทันทีที่ก้าวลงจากรถ พฤษภก็ได้รับการต้อนรับอย่างกระตือรือร้น จากชายผู้หนึ่ง ประเมินจากเครื่องแบบพฤษภคาดว่าน่าจะเป็นเจ้าหน้าที่ รปภ. ประจำบ้านร่วมไม้ชายคาแห่งนี้

“สวัสดีครับ” ผู้มาเยือนทักทายออกไปบ้าง

“คุณเป็นแขกที่นัดกับคุณวินัสไว้ใช่ไหมครับ”

“ใช่ครับ”

“เชิญด้านในเลยครับ” ธงชัยเชื้อเชิญอย่างนอบน้อม แสดงว่าได้รับการฝึกเรื่อง ‘Service Mind’ มาเป็นอย่างดี

พฤษภเดินตามธงชัย ระหว่างทางผ่านรอยุโรปีย์ห้องดังคันหนึ่ง บ่งบอกให้รู้ว่าผู้ใช้บริการที่นี่มีฐานะไม่ธรรมดา พฤษภนึกถึงคำพูดของผู้หญิงที่ร้านก๋วยเตี๋ยวขึ้นมา ดูจากระดับลูกค้ำแล้ว ค่าใช้จ่ายที่นี่คงจะแพงหูฉี่จริงๆ

พฤษภซักถอดใจ ถ้าราคาชุดเสื้อชุดเนื้ออย่างที่ได้นิยามจริงๆ เขาคงจะสู้ไม่ไหว

ข้างรถหรูคันนั้น มีชายหนุ่มคนหนึ่งยืนสูบบุหรี่อยู่ คงจะเป็นญาติของสมาชิกคนใดคนหนึ่งที่นี่ พฤษภยิ้มให้นิดหนึ่ง แต่ชายคนนั้นไม่ยิ้มตอบ หน้าตาออกจะบึ้งตึงเสียด้วยซ้ำ พฤษภเดินผ่านไปโดยไม่คิดอะไรมาก หันมาอีกทีก็เจอสาวสวยเดินยิ้มหวานมาจากตัวอาคาร

“สวัสดีค่ะ คุณพฤษภใช่ไหมคะ”

หล่อนยกมือไหว้พร้อมรอยยิ้มต้อนรับแสนสดใส

พฤษภยื่นมือไปครู่หนึ่ง ก่อนจะได้สติรีบตอบรับ “ใช่ครับ”

เขาคิดในใจว่านี่คงจะเป็นคุณพิมพ์วินัสที่ได้คุยกันทางโทรศัพท์ก่อนหน้านี้

โอ้... ผิดคาดไปมากโข เขานึกว่าเจ้าของบ้านร่วมไม้ชายคาน่าจะเป็นผู้หญิงอายุสักสามสิบปลายๆ ถึงสี่สิบต้นๆ ยังนึกอยู่ว่าทำไมถึงได้เสียงเด็กนัก คิดว่าคงเป็นเพราะคุยผ่านโทรศัพท์ ที่แท้ก็เด็กจริงๆ เด็กกว่าเขาแน่ๆ

พิมพ์วีนั้นสัไม่มีอะไรเหมือนที่เขาจินตนาการไว้เลย หล่อนเป็นหญิงสาว รูปร่างโปร่งบาง สูงประมาณร้อยหกสิบต้นๆ ผิวขาวนวล มองโดยรวมแล้ว จัดว่าเป็นคนหน้า ‘สวยหวาน’ น่าจะเป็นเพราะรอยยิ้มของหล่อนนั่นเอง

“ยินดีต้อนรับนะคะ”

พฤกษ์ยิ้มตอบ และคิดในใจว่าคนที่นี้ขยันยิ้มจริงๆ ตั้งแต่ รบภ. ไปจนถึงเจ้าของ ยิ้มต้อนรับได้อย่างเป็นมิตร สร้างความรู้สึกดีแก่ผู้มาเยือน ได้มากที่สุดทีเดียว

“พี่จงพาคุณพฤกษ์เข้าไปรอที่ห้องทำงานวินัสก่อนนะคะ เดี่ยววีนั้นสัตามเข้าไป” พิมพ์วีนั้นสัหันไปบอกธงชัย

เขาค้อมศีรษะรับคำสั่งแล้วผายมือเชิญพฤกษ์เข้าไปในตัวอาคาร พฤกษ์เดินตามแต่เหลียวหลังกลับมาองนิตหนึ่ง เขาเห็นพิมพ์วีนั้นสัเดินเข้าไปหาเจ้าของรถหูกคันนั้น แต่ไปคุยอะไรก็ไม่ทราบ เพราะเขาเดินเข้าไปในอาคารก่อน

อานัสหรีตามองหญิงสาวที่เดินเข้ามาหยุดอยู่ตรงหน้า เขาเห็นหล่อนไปรอยยิ้มนำทั้พมาก่อน

‘ขยันยิ้มเหลือเกินแม่คุณ...’

“ขอโทษนะคะคุณ ที่นี่เป็นเขตปลอดบุหรี่ ยังไงต้องขอรบกวนออกไปสูบนอกบริเวณด้วยนะคะ”

อาการในขณะนี้ของอานัสคงต้องเรียกว่า ‘สะอึก’ เขามองตามสายตาของหล่อน หล่อนมองสูงขึ้นไป นึกว่ามองอะไร พอเงยหน้ามองตามเห็นป้ายห้ามสูบบุหรี่อานัสก็หันหน้าขึ้นขึ้นมา

เขาหันมาสบตาหล่อนอีกที ก่อนจะดีดบุหรีลงพื้น ใช้ปลายเท้าบดขยี้จนมันดับสนิท แล้วถามด้วยเสียงหัววนๆ ว่า

“คุณปู่เป็นยังไงบ้าง”

“ความดันปกติดีค่ะ ไม่มีอะไรน่ากังวล ให้นอนพักสักครู่ก็คงดีขึ้น”

อานัสคิดว่าเขาไม่ได้พูดดีกับหล่อนนัก ถึงจะไม่ได้กระซอกซอกซอก แต่ก็ไม่ได้นุ่มนวลสุภาพ น่าแปลก หล่อนก็ยังพูดไปยิ้มไปได้อยู่อย่างนั้น

“พ่อกับแม่เข้าไปคุยต่อเธอ” ประโยคที่สองของเขาน้ำเสียงอ่อนลงกว่าประโยคแรก

พิมพ์วินสย้งไม่ทันตอบ มีเสียงสิริมาแทรกขึ้นมาก่อน สองหนุ่มสาวมองไปทางอาคาร เอกภพกับสิริมากำลังเดินลงมา

“กลับได้แล้วนี่สิ” สิริมาบอกลูกชาย ปรายตามองพิมพ์วินสแวบหนึ่ง
“คุณปู่ละแม่”

“ไว้วันหลังค่อยมาเยี่ยมใหม่” หล่อนบอกหัวนๆ แล้วก็เปิดประตูเข้าไปนั่งรอ หน้าหงิกหน้างอทีเดียว

ส่วนเอกภพฝากฝังกับพิมพ์วินสก่อนกลับ “ผมฝากคุณพ่อด้วยนะ”
“ไม่ต้องห่วงค่ะ” พิมพ์วินสยิ้มรับ

เอกภพพยักหน้าพอใจแล้วก้าวขึ้นรถตามภรรยาไป เหลืออานัสยืนอยู่คนเดียว และเขาก็เป็นคนซบเสียด้วย พอเขาซึกซ้าจึงได้ยินเสียงเร่งรัดมาจากผู้เป็นแม่ เขาผงกศีรษะให้พิมพ์วินสนิดหนึ่งแล้วจึงก้าวขึ้นไปประจำที่คนขับ

พิมพ์วินสยื่นมองรถคันหรูเคลื่อนตัวออกไปจากบริเวณบ้านร่มไม้ชายคา หล่อนถอนใจออกมาอย่างโล่งอกเมื่อปัญหาจบไปอีกหนึ่งเรื่อง

พิมพ์วินสรีบกลับมาที่ห้องทำงาน พฤษณ์นั่งรออยู่แล้ว หล่อนกวาดตามองเห็นมีน้ำกระเจี๊ยบกับของว่างวางอยู่บนโต๊ะ แสดงว่าฝ่ายต้อนรับทำหน้าที่เรียบร้อยดี

“ขอโทษที่ให้รอนานนะคะ พอดีมีเรื่องต้องจัดการนิดหน่อย”

“ไม่เป็นไรครับ” พฤษณ์ยิ้มอย่างไม่ถือสา “ที่นี่บรรยากาศดีจึงครับสวยเหมือนภาพในเว็บเลย”

พิมพ์วินสหลุดตั่งนั่งลงประจำที่ ค้นหาเอกสารให้ลูกค้า ระหว่าง

อธิบายเพิ่มเติมไปด้วย

“ขอบคุณค่ะ บ้านร่มไม้ชายคาของเราเน้นให้ผู้พักอาศัยได้อยู่ใกล้ชิดกับธรรมชาติ ได้รับอากาศบริสุทธิ์ มีพื้นที่ทำกิจกรรม นี่เป็นแผนผังสถานที่ให้คุณดูคร่าวๆ ค่ะ แล้วเดี๋ยวเราค่อยเดินชมกันให้ทั่ว”

พฤกษ์รับเอกสารมา แต่ยังไม่ได้ให้ความสนใจกับแผนที่มากนัก เขากำลังเรื่องอื่นมากกว่า

“บริการครบวงจรอย่างนี้ ราคาคงสูงมากใช่ไหมครับ” เขาหยิ่งเชิงดูพิมพ์วินส์ยิ้ม รอยยิ้มเธออ่อนโยน พฤกษ์รู้สึกเหมือนความกังวลถูกปัดเป่าให้ลึนไปด้วยรอยยิ้มนั้น

“อย่าเพิ่งกังวลนะคะ เรื่องราคาคุยกันได้ เราสามารถปรับโปรแกรมให้เหมาะสมตามงบประมาณของผู้ใช้บริการ” พิมพ์วินส์บอก ก่อนส่งเอกสารสรุปรายการค่าใช้จ่ายให้ดู

“นี่เป็นตารางค่าใช้จ่ายคร่าวๆ ค่ะ มีทั้งแบบรายสัปดาห์ รายเดือน รายปี แล้วแต่ผู้ให้บริการจะสะดวก”

พฤกษ์ไล่สายตาอ่านอย่างสนใจ พิมพ์วินส์ทำตารางแจกแจงไว้ได้เป็นระเบียบดี

“นอกจากนี้ยังมีแบ่งราคาตามเกรดห้องพัก ถ้าเราไม่ได้มีงบประมาณมากนักก็อาจจะเลือกห้องพักที่เล็กลงมาหน่อย ถ้าคุณแม่ของคุณไม่ชอบนอนแอร์อยู่แล้วก็สามารถเลือกห้องพัดลม จะช่วยลดราคาลงมาได้อีกค่ะ” หล่อนหยิบอัลบั้มรูปถ่ายที่พักแบบต่างๆ มาให้ดู

“ห้องพักเรามีสามประเภทค่ะ A B C ตอนนี้ เหลือแบบ B ห้องเดียว ส่วน C เหลือสองห้องค่ะ”

พฤกษ์มองดูคร่าวๆ ห้องพักที่นี้สวยมาก ประเภทเกรด A ห้องกว้างขวางมีส่วนโถงนั่งเล่น ห้องนอน และแพนทรีเล็กๆ แยกกันเป็นสัดส่วน แทบไม่ต่างอะไรจากห้องพักในรีสอร์ท แต่ราคาก็คงเกินเอื้อมถึงเช่นกัน หล่อนบอกกว่าห้องประเภทนี้ทำน้อย มีแค่สองห้องเท่านั้นและก็มี

คนพักเต็มหมดแล้ว

แบบ B ห้องมีขนาดเล็กลงมา ส่วนห้องนั่งเล่นกับห้องนอนไม่ได้แยกจากกันชัดเจน โซฟากับเตียงอยู่ใกล้ๆ กัน ไม่มีแพนทรี มีเพียงตู้เย็นและโต๊ะวางของว่าง กระจกน้ำร้อน

แบบ C ก็ยิ่งเล็กลงมาอีก มีเตียงหนึ่งเตียงกับเก้าอี้หวมชนิดปรับเอนได้สำหรับดูโทรทัศน์อีกตัว มีตู้ใส่ของอีกนิดหน่อย แต่โซฟาที่ห้องนอนทุกประเภทมีห้องน้ำในตัวทุกห้อง

พฤกษ์สนใจตรงห้องน้ำเป็นพิเศษ เพราะเป็นการออกแบบอำนวยความสะดวกสำหรับผู้สูงอายุโดยเฉพาะ มีการแยกส่วนเปียกส่วนแห้งชัดเจน มีราวจับสำหรับพยุงตัวตามผนังและตรงข้างชักโครก มีปุ่มฉุกเฉินจากทั้งในห้องนอนและห้องน้ำ หากเกิดเหตุผู้สูงอายุขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ได้ทันที

อันที่จริง ทุกตารางนิ้วในบ้านร่วมไม้ชายคาออกแบบมาเพื่อผู้สูงอายุอยู่แล้ว เริ่มตั้งแต่หน้าประตูทางเข้า มีการทำทางลาดไว้สำหรับคนที่ต้องนั่งรถเข็นด้วย ตามมุมห้องต่างๆ มีราวจับเป็นระยะ กระเบื้องปูพื้นผิวหยาบเดินแล้วรู้สึกยึดติดกับรองเท้าดี น่าจะช่วยป้องกันการลื่นล้มได้มากที่สุด พฤกษ์มองสถานที่โดยภาพรวมอย่างพึงพอใจ

“ราคาอาหารทำไมหลายราคาครับ” เขาสนใจตรงแพ็คเกจอาหาร พิมพ์วินส์อธิบายต่อว่า

“เรื่องอาหาร เรามีนักโภชนาการให้คำปรึกษา วางแผนรายการอาหารในแต่ละวันให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้สูงอายุ มีแพ็คเกจให้เลือกสองแบบ คือแบบธรรมดา กับแบบพรีเมียม แบบพรีเมียมจะได้รับการดูแลอย่างพิถีพิถันตั้งแต่การเลือกวัตถุดิบ ใช้ผลิตภัณฑ์ออร์แกนิก ใช้น้ำมันสกัดผัก ผลไม้ ราววัตถุดิบจึงค่อนข้างสูง หากลูกค้ารับไม่ไหวก็สามารถเลือกเป็นแพ็คเกจธรรมดาได้ ใช้วัตถุดิบตามท้องตลาดทั่วไป แต่ยังคงเน้นผักปลอดสารเหมือนกัน เพราะที่นี่เรามีแปลงผักปลูกเองอยู่ทางด้านหลังค่ะ”

อาหารในแต่ละมื้อ นอกจากทำสำหรับสมาชิกบ้านร่วมไม้ชายคาแล้ว พิมพวีณัสยังรับส่งปีนโตตามบ้านในละแวกใกล้เคียงด้วย ถือเป็นการทำงานได้เพิ่มอีกทาง เพราะถึงอย่างไรก็ต้องทำอาหารสามมื้อทุกวันอยู่แล้ว ส่วนใหญ่บ้านที่เป็นลูกค้ากันอยู่ก็คือบ้านที่มีผู้สูงอายุ เพราะอาหารที่ทำเป็นอาหารที่เหมาะสมกับผู้สูงอายุ

“ด้านการปรุงอาหาร เรามีครัวของตัวเอง ไม่ว่าจะ เป็นแบบธรรมดา หรือพรีเมียม ปรุงอยู่ในครัวเดียวกัน แม่ครัวใหญ่ผู้ควบคุมเป็นคนเดียวกัน คือคุณยายของนั่นเอง รับรองเรื่องความสะอาดและสุขอนามัย ถ้าคุณพฤกษ์อยากจะเยี่ยมชมครัวด้วยก็ได้ นะคะ”

“ก็ดีครับ ผมขอเอกสารพวกนี้กลับไปให้แม่ดูได้ไหมครับ”

“ได้ค่ะ” พิมพวีณัสรวบรวมเอกสารทั้งหมดใส่แฟ้มให้เขาก่อนไปได้สะดวก

“ไปเยี่ยมชมสถานที่กันเลยไหมคะ”

พฤกษ์พยักหน้า

พิมพวีณัสพาเขาเดินออกจากห้องทำงาน ตรงไปยังอาคารห้องพัก ซึ่งอยู่ใกล้ๆ กัน พฤกษ์สังเกตเห็นว่าสถานที่ต่างๆ จะสร้างอยู่ติดๆ กันทั้งหมด เพื่อให้ผู้สูงวัยจะได้ไม่ต้องเดินไกล ระหว่างทางมีราวจับตลอด พวกเขาเดินสวนกับสมาชิกสองสามท่าน พิมพวีณัสหยุดทักทายทุกคนด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

พฤกษ์แอบสังเกต ท่าทางสมาชิกแต่ละคนจะรักใคร่เอ็นดูพิมพวีณัสมาก

“ตอนนี้บ้านร่วมไม้ชายคามีสมาชิกอยู่ทั้งหมดกี่คนหรือครับ” เขาถามเมื่อออกเดินต่อ

“รวมทั้งหมดสี่สิบเก้าค่ะ”

พฤกษ์พยักหน้า จำนวนน้อยกว่าที่คิดไว้ แต่เมื่อคิดว่าเป็นผู้สูงวัย จำนวนเกือบครึ่งร้อยก็น่าจะเป็นงานที่หนักหนาสาหัสเอาการ แต่เขาเห็นว่าหล่อนมีทีมงานและเจ้าหน้าที่ช่วยเหลือหลายคน ที่นี่มีพยาบาลประจำด้วย ตัวพิมพวีณัสเองเขาเห็นข้อมูลในเว็บไซต์ว่าหล่อนก็จบพยาบาลมาโดยตรง

เช่นกัน

“ส่วนใหญ่อายุเท่าไรครับ”

“อืม...ก็เฉลี่ยๆ กันไปนะคะ มีตั้งแต่หกสิบไปจนถึงเก้าสิบคะ ช่วงวัยที่มีเยอะที่สุดก็น่าจะเป็นเจ็ดสิบต้นๆ ค่ะ ฉันอ่านเอกสารของคุณบุษกรตอนนี้ท่านอายุหกสิบสี่ไหมคะ”

“ครับ”

ก่อนจะเข้ามาเยี่ยมชมสถานที่จริง พฤษณีได้ส่งประวัติแม่ของเขาผ่านทางอีเมลให้หล่อนดูก่อนแล้ว การจะเข้าเป็นสมาชิกบ้านร่วมไม้ชายคาไม่ใช่ว่ามีเงินอย่างเดียวจะเดินเข้ามาได้ พิมพีวินัสต้องตรวจสอบประวัติผู้สมัครทุกราย ทั้งอายุ โรคประจำตัว สุขภาพร่างกายเป็นอย่างไร ยังพอช่วยเหลือตัวเองได้หรือไม่ และยังต้องดูประวัติครอบครัว มีลูกเต้ากี่คน ทำงานทำการอะไรบ้าง ก่อนเข้าอยู่ก็ต้องสัมภาษณ์ก่อนด้วย

ผู้สูงวัยบางราย พิมพีวินัสเห็นว่าเจ้าตัวไม่ยอมมาอยู่ ร้องห่มร้องไห้ราวกับจะถูกจับมาเชือด กล่อมอย่างไรก็ไม่ทำที่อ่อนลง กรณีอย่างนี้พิมพีวินัสขอไม่รับไว้ เพราะไม่อยากฝืนใจคนแก่

“มีสมาชิกวัยใกล้เคียงกับคุณบุษกรอยู่หลายรายเลยคะ ไม่ต้องกลัวว่าจะเหงานะคะ” หล่อนบอก

ที่นี้รับสมาชิกอายุตั้งแต่หกสิบเป็นต้นไป ซึ่งบุษกรก็อยู่ในเกณฑ์เริ่มต้นพอดี

“ตรงนี้จะเป็นส่วนของห้องพักนะคะ แบ่งเป็นโซนแยกชายหญิงคะ” หล่อนชี้ให้เขาดู

พฤษณ์มองสถานที่อย่างพึงพอใจ

“ตรงนั้นกำลังก่อสร้างอะไรเพิ่มหรือครับ” เขาชี้ไปที่ฝั่งตรงข้าม มีการกั้นรั้วชั่วคราวขึ้นมาเป็นเขตก่อสร้าง แต่คิดว่าน่าจะอยู่ในอาณาเขตเดียวกันกับบ้านร่วมไม้ชายคา

“อ้อ พอดีลูกพี่ลูกน้องของฉันกำลังจะเปิดเนิร์สเซอร์นี่คะ มาขอ

คุณยายกัณฑ์ส่วนหนึ่งไป แต่ไม่ต้องกลัวว่าจะรบกวนนะคะ เราจะทำรื้อแบ่ง
อาณาเขตชัดเจนแน่นอน”

พฤษภพยักหน้า มองดูอย่างสนใจ อีกไม่นานคงกลายเป็นธุรกิจ
ครบวงจร มีทั้งส่วนดูแลทารก เด็ก และคนชรา ด้วยสภาพสังคมและ
ครอบครัวสมัยนี้ พ่อแม่ต้องออกไปทำมาหากินนอกบ้านด้วยกันทั้งคู่
พฤษภคิดว่าธุรกิจเนิร์สเซอร์รี่น่าจะเฟื่องฟูไม่แพ้ธุรกิจบ้านพักผู้สูงอายุ
ของพิมพ์วิลาส

“ตรงนี้เป็นฟิตเนสค่ะ เครื่องออกกำลังกายมีไม่ค่อยเยอะ เพราะ
ส่วนใหญ่สมาชิกก็มักจะออกกำลังกายกลางแจ้งอยู่แล้ว เรามีทั้งกิจกรรม
รำไท่เก๊ก แอโรบิก โยคะในช่วงเย็นที่ลานริมน้ำ”

พฤษภพอจะจินตนาการออก ในช่วงเช้าเย็นบริเวณสนามหญ้าและ
ลานกว้างริมน้ำนั้นคงจะมีคนเฒ่าคนแก่ออกมาทำกิจกรรมกันเต็มไปหมด
สถานที่อยู่ใกล้แม่น้ำ เป็นช่องทางลม นับว่าได้เปรียบ หล่อนเลือกทำเล
ได้ดี

“ตรงนี้เป็นห้องอาหารค่ะ ส่วนใหญ่สมาชิกจะออกมากินข้าวร่วมกัน
แต่เมื่อไหนใครอยากจะกินเป็นส่วนตัวในห้องก็สามารถโทร. เรียกให้
เจ้าหน้าที่นำอาหารเข้าไปเสิร์ฟได้”

ห้องอาหารก็อยู่ริมน้ำเช่นกัน มีส่วนกลางแจ้งที่ทำเป็นแพยื่นออกไป
ในน้ำเล็กน้อยด้วย รวดเร็วมลตกว่านี้คงได้บรรยากาศน่าดู

“รายการอาหารวันนี้หน้ากินจ้ะเลยนะครึบ” พฤษภอ่านเมนูที่ติดไว้บน
บอร์ดหน้าห้องอาหาร

มือซ้ายมีข้าวต้มหมูเห็ดหอม อาหารว่างคือนมถั่วเหลือง ขนมกล้วย
มีอกกลางวันเป็นขนมจีนน้ำยาหรือน้ำพริกพร้อมผักสด แบบแพ็กเกจพรีเมียม
มีเมี่ยงปลาบูเป็นตัวเลือกเพิ่มเติมให้ด้วย ส่วนมือเย็นมีเมนูเยาะที่สุด แกงส้ม
ผักรวม ไข่ตุ๋น ปลาตุ๋นย่าง ส้มเขียวหวาน ปิดท้ายด้วยนมอุ่นก่อนนอน

“ใกล้เที่ยงแล้ว เดี่ยวคุณพฤษภอยู่กับด้วยกันลิคะ จะได้เป็นการ

ทดลองวารสชาติอาหารโอเคไหม” พิมพ์วีณัสเชิญชวน

พฤกษ์คิดว่าดีเหมือนกัน จึงตอบตกลง

“คุณพิมพ์วีณัสทำธุรกิจนี้มานานหรือยังครับ” เขาถามต่อ ประเมินด้วยสายตามั่นใจว่าอายุพิมพ์วีณัสไม่มีทางเกินสามสิบ ไม่รู้ว่าหล่อนริเริ่มทำเองหรือว่าสานต่อกิจการของครอบครัว

“เริ่มคิดที่จะทำเมื่อสี่ปีก่อนค่ะ แต่กว่าจะเป็นรูปเป็นร่างเปิดบริการได้เต็มรูปแบบก็เพิ่งสองปีที่ผ่านมาเอง”

จากคำตอบของหล่อนทำให้เข้าใจได้ว่า อาณาจักรทั้งหมดนี้หล่อนสร้างมาด้วยมือตัวเอง นับหนึ่งตั้งแต่ต้น! พฤกษ์ซึ่งจัด

“คุณคิดเองทำเองเลยเหรอครับ”

พิมพ์วีณัสยิ้มกับสีหน้าตื่นๆ ของเขา

“ใช่ค่ะ แต่ถ้าไม่ได้ญาติผู้ใหญ่หลายท่านช่วยอุปถัมภ์ก็คงไม่มีทางสำเร็จ ที่ดินผืนนี้ก็เป็นของคุณยายค่ะ ท่านยกให้ แถมยังช่วยออกเงินทุนอีกด้วย”

ถึงหล่อนจะว่าอย่างนั้น เขาก็ยังชื่นชมอยู่ดี หล่อนโชคดีตรงที่มีต้นทุน แต่ถ้าไม่มีการคิดริเริ่ม ไม่มีความมุ่งมั่นตั้งใจ ก็คงไม่สำเร็จออกมาเป็นบ้านร่มไม้ชายคาแห่งนี้

“เก่งจังเลยครับ เป็นเจ้าของธุรกิจตั้งแต่อายุยังน้อย”

“ไม่ได้หวังกำไรอะไรมากหรอกค่ะ เอาแค่พออยู่พอใช้ มีเหลือไปคืนทุนให้สปอนเซอร์บ้าง จุดประสงค์ของฉันคืออยากจะทำร้านที่สำหรับผู้สูงอายุขึ้นมาสักที ให้พวกเขาได้มีที่อยู่อาศัยในช่วงบั้นปลายชีวิตอย่างมีความสุข”

พิมพ์วีณัสมองไปที่ห้องอาหาร สมาชิกแต่ละคนทยอยเดินมาถึง ไกล้วลาอาหารเที่ยงเต็มทีแล้ว

แน่นอนว่าคนแก่ทุกคนยอมโหยหา ‘บ้าน’ ที่แวดล้อมไปด้วยลูกหลาน สมาชิกทุกคนในบ้านรักใคร่กลมเกลียว มีเสียงหัวเราะ รอยยิ้ม และ

ความสุข แต่ไม่ใช่ทุกคนที่จะโชคดีได้บ้านที่เป็นวิมานเช่นนั้น... พิมพวีรัส
จึงมีความฝันจะสร้างสถานที่แห่งหนึ่งขึ้นมา เป็นทางเลือกให้กลุ่มคนเหล่านี้
ได้มีที่พักพิง เป็นวิมานหลังสุดท้ายในวัยปลายชีวิตที่พวกเขาจะได้อยู่อย่าง
มีความสุข

๒

ถึงเวลาเมื่อกลางวัน พิมพ์วีนั้นสพาพฤกษ์เข้ามาภายในห้องอาหาร เป็นครั้งแรกที่พฤกษ์มีโอกาสดำเนินสมาธิกับทุกคน เพราะส่วนใหญ่ มือที่โยกกับมือเย็นสมาธิจะเริ่มกินพร้อมกัน ผิดกับมือซ้ายที่ทยอยๆ กันมา สุดท้ายใครตื่นเข้าสายกว่ากัน

“หนูวีนั้นส เมื่อสายปู้ได้ยินเสียงจากห้องพี่ชาญ มีอะไรกันหรือ พี่ชาญ เป็นอะไรหรือเปล่า” เฟรดริก ชายวัยหกสิบห้าเรียกตัวพิมพ์วีนั้นสมาธิสอบถาม เมื่อตอนที่หล่อนพาพฤกษ์เดินผ่านโต๊ะกินข้าวของบรรดาสมาธิ

เฟรดริกเป็นสมาธิชาวต่างชาติคนเดียวในบ้านร่มไม้ชายคา แต่เขาพูดไทยได้คล่อง เพราะเคยมาใช้ชีวิตที่นี่ตั้งแต่สมัยหนุ่มๆ

พฤกษ์เงี่ยหูฟังด้วยความสนใจ พิมพ์วีนั้นสพาคนเดินทัวร์สถานที่ แนะนำรายละเอียดการบริการ แต่หล่อนยังไม่เคยพูดถึงปัญหา เขาคิดว่า ควรจะต้องสนใจฟังไว้ว่าที่นี่มีปัญหาอะไรบ้างหรือไม่

“นั่นสิ ไม่ออกมากินข้าวเที่ยงเสียด้วย” หญิงชราคนหนึ่งเสริมขึ้นมา ด้วยอีกคน ทุกคนมีสีหน้ากังวลห้วงใยเพื่อนร่วมบ้าน

“คุณหนูชาวมึมีปัญหาเกี่ยวกับญาติๆ นิดหน่อยนะค่ะ ตอนนี้อเคแล้ว แต่อาจจะยังเหนื่อยอยู่ คงกินมือเที่ยงในห้อง พี่อ้อยดูแลอยู่ ทุกคนไม่ต้องห่วงนะค่ะ ตอนเย็นก็คงจะออกมาทำให้เก๊กเหมือนเดิม” พิมพ์วินัสยังคงยิ้มแย้มสดใส ทำให้คนถามคลายความกังวลไปได้บ้าง

หมดคำถามจากโต๊ะนี้ หล่อนก็ถูกโต๊ะต่อไปเรียกไว้อีก หล่อนหันมาทำท่าเกรงใจ แต่พฤกษ์บอกว่าตามสบายไม่ต้องห่วงเขา หล่อนจึงแวะคุยกับสมาชิกก่อน

“หนูวินัส ข้าวแซ่จะมีอีกเมื่อไหร่ล่ะ” คุณยายวัยเจ็ดสิบสามถาม

“ยังไม่ทันเข้าหน้าร้อนดีเลย อยากทานแล้วหรอคะยายนิ่ม” พิมพ์วินัสหัวเราะ

“โอ๊ย บ้านเรามันก็มีอยู่แค่หน้าร้อนนี่ละหนู ยายยังไม่เห็นมันมีหน้าอื่น” คุณยายเจ้าลำดับสำนวนจิบปากจิบคอกว่า

“มีสิพี่นิ่ม บ้านเรามีสามฤดู ฤดูร้อน ร้อนมาก แล้วก็ร้อนดับแตก” รุ่นน้องวัยหกสิบต้นๆ อีกคนแทรกขึ้นมา

ผู้ร่วมโต๊ะพากันหัวเราะครืน พฤกษ์ผู้สังเกตการณ์อยู่ห่างๆ ก็พลอยยิ้มไปด้วย เขาสังเกตอยู่อย่างว่าคนแก่ในบ้านนี้ส่วนใหญ่มีหน้าตาเบิกบานแจ่มใส ดูสุขภาพจิตดี

จู่ๆ เขาก็นึกถึงแม่ขึ้นมา ถ้าเขาพาแม่มาอยู่ที่นี้ แม่จะมีความสุขอย่างคนอื่นๆ หรือไม่ พฤกษ์ไม่แน่ใจเลย

“เอาไว้เข้าเดือนมีนา ยายพิกุลน่าจะทำออกมาบ้างค่ะ ใจเย็นๆ นะค่ะ ได้กินกันแน่นอน” พิมพ์วินัสสัญญา

หน้าร้อนที่แล้ว คุณยายของหล่อนนึกขยัน ทำข้าวแซ่ขาววังออกมาเสิร์ฟมือกลางวันในวันหนึ่ง ปรากฏว่าเป็นที่ถูกต้องถูกใจของคนแก่ เรียกห้องให้ทำแทบทุกวันจนหมดเดือนพฤษภาคมนั้นละ พิมพ์วินัสจึงต้องขอยกเลิกเมนูนี้ เพราะเป็นอาหารที่ต้นทุนค่อนข้างสูงและใช้เวลาเตรียมเครื่องนาน

ข้าวแซ่เป็นเมนูสำหรับหน้าร้อน หมดฤดูหล่อนยกเลิกไปจึงไม่มี

ใครว่าอะไรได้ แต่คุณย่าคุณยายก็นับวันรอให้คิมหันตฤดูแล้งมาบรรจบอีกครั้ง เพราะอยากกินข้าวแช่ชาววังฝีมือยายพิกุลอีก

“แล้วข้าวเหนียวมะม่วงล่ะจ๊ะ ทำด้วยใหม่”

“ข้าวเหนียวมะม่วงนี่หนูต้องขอปรึกษาช่างโภชนาการก่อนนะคะ ไม่รับปากค่ะ”

พิมพ์วินัสแแบ่งรับแแบ่งสู้ เพราะเป็นเมนูที่มีกะทิ เพิ่มไขมันและพวกผลไม้รสหวานจัด นักโภชนาการก็ไม่แนะนำนัก มะม่วงสุกก็นึกว่าเข้าข่ายกินพอประมาณได้ มากไปไม่ดี แต่ถ้าทำออกมาแล้วก็ยากที่หล่อนจะไปกะเกณฑ์ปริมาณต่อคนได้ ทำเมนูถูกปากที่ไร ก็เห็นคุณย่าคุณยายตักรับประทานกันจนลืมน้ำตาล ค่าไขมันในเลือดกันทุกที

“ก็ไม่ต้องไปบอกเขาสีหูนวินัส ไม่ได้กินทุกวัน ไม่เป็นไรหรอก”

“ใช่ ถ้าหาร้อนนี้ได้กินข้าวเหนียวมะม่วงคุณพิกุล ปูยอมตายเร็วขึ้นอีกปีเลยเอ้า”

พวกผู้ชายก็ช่วยสนับสนุนด้วย ฝีมือทำข้าวเหนียวมะม่วงของยายพิกุลใครได้ลิ้มลองสักครั้งไม่มีวันลืม

บทสนทนาของผู้สูงวัยทำให้ชายหนุ่มที่แอบฟังอยู่ซึกนั้นก็อยากชิมขึ้นมา...ข้าวเหนียวมะม่วงก็ของโปรดของเขาเหมือนกันนี่นา

“ขอคิดดูก่อนแล้วกันนะคะ ไม่รับปาก แต่ข้าวแช่มีแน่นอนค่ะ” พิมพ์วินัสสรุป เป็นที่พอใจกับบรรดาผู้สูงวัยอยู่บ้าง หล่อนจึงถูกปล่อยตัวกลับมารับแขกต่อ

“ขอโทษด้วยนะคะ” หญิงสาวบอกเขาด้วยท่าทางเกรงอกเกรงใจกว่าจะพามาถึงจุดตัดอาหารแทบจะต้องแหวะคุยทุกโต๊ะ

“ไม่เป็นไรครับ ทำงานกับคนแก่ที่เหนื่อยใหม่ครับ” พฤกษ์ถามยิ้มๆ

ขนาดฟังอยู่ไม่นานพฤกษ์ยังเห็นว่ามีปัญหาจุกจิกและเรื่องจิปาเถะมากมายให้หล่อนต้องจัดการ

“จะว่าเหนื่อยก็เหนื่อย แต่ไม่เหลือปากว่าแรงค่ะ แล้วก็ถึงความ

เหนื่อยที่มีความสุขดีด้วย คงเพราะฉันอยู่กับคนแก่มาตั้งแต่เล็กก็เลยคุ้นชิน
มั้งคะ ให้ทำงานกับเด็กฉันคงคิดหนักกว่า”

หล่อนพาเขามาถึงโต๊ะวางอาหาร แต่ละแพ็กเกจวางแยกกันคนละมุม
ใครมีบัตรพรีเมียมก็ไปตักฝั่งนั้น ใครเลือกแพ็กเกจธรรมดาไว้ก็มาตัก
ฝั่งนี้ โดยมีเจ้าหน้าที่คอยอำนวยความสะดวกให้ ซึ่งพุกฤษ์เข้าใจว่าคงจะ
มีไว้ตรวจสอบด้วยละว่า มีใครไม่ได้จ่ายเงินแบบพรีเมียมแอบเนียนไปตัก
ของแพงกินหรือเปล่า

“ที่จริง ฉันก็ไม่อยากจะทำเป็นสองแพ็กเกจเลยคะ ไม่อยากให้เกิด
ปัญหาการแบ่งแยกว่าคนนี้กินดีกินหรูกว่าคนนี้ แต่ว่ามีลูกค้ากลุ่มหนึ่ง
ต้องการกินอาหารที่ปรุงจากวัตถุดิบปลอดสารทั้งหมด ซึ่งถ้าทำให้ทั้งหมด
ค่าใช้จ่ายเรื่องอาหารก็คงสูงมาก ลูกค้าระดับกลางคงจะเอื้อมไม่ถึง ฉัน
ถึงต้องตัดสินใจแยกเป็นสองแพ็กเกจ ดีที่ว่าไม่เคยมีปัญหาอะไร ทุกคน
อยู่ในระเบียบดี และไม่เคยมีประเด็นแบ่งแยกชนชั้นอะไร”

“ถ้าคนคิดจะแบ่งแยก มันมีเรื่องให้คิดทั้งนั้นละครับ ถึงคุณไม่แบ่ง
แพ็กเกจเรื่องอาหาร ก็คงไปแบ่งแยกกันเรื่องเกรดห้องอยู่ดี ถึงเกรดห้อง
เท่ากันหมด ก็คงไปแบ่งว่าใครมีของใช้หรูหรากว่ากัน ถ้าแบ่งที่ของใช้ไม่ได้
ก็คงไปแบ่งว่าลูกหลานใครทำอาชีพดีกว่า รวยกว่า ชับรุดหรูกว่า”

พิมพวีนสพยักหน้าเห็นด้วย ที่เขาพูดมาก็ถูก

“ผมว่าคุณตัดสินใจแยกแพ็กเกจอาหารแบบนี้ก็ดีครับ ใครมีกำลัง
อยากกินของดีเกรดสูง ก็ได้อย่างที่เขาดต้องการ ใครกำลังไม่ถึงก็ยังมีโอกาส
ได้เข้ามาอยู่ที่นี่ ถ้าคิดราคาระดับพรีเมียมไปเสียหมด ผมคนหนึ่งละที่คง
หมดโอกาสพาแม่มาอยู่ที่นี่”

พิมพวีนสยิ้ม แต่ก็อยากเสนอให้เขาลองกินอาหารทั้งสองแบบ แม้ว่า
เขาคงเลือกแพ็กเกจในใจไว้แล้ว สองหนุ่มสาวตักอาหารไปนั่งกินที่โต๊ะ
สักพักมีหญิงชราคนหนึ่งเดินมา พิมพวีนสลุกขึ้นไปประคองท่านมานั่งที่โต๊ะ
แล้วแนะนำให้รู้จักกับพุกฤษ์

“ยายคะ นี่คุณพฤษค์คะ”

พฤษค์ยกมือไหว้ ทีแรกนึกว่าเป็นสมาชิกบ้านร่มไม้ชายคา เหมือนอย่างคนอื่น ๆ แต่พิมพ์วีนั้นแนะนำต่อว่าเป็นยายแท้ ๆ ของเธอเอง ชื่อคุณยายพิกุล

“อ้อ คนที่ติดต่อกันจะพาคุณแม่มาอยู่ใช่ไหม” คุณยายพิกุลได้ยืนหลานสาวพูดถึงลูก้ารายใหม่ที่เพิ่งติดต่อเข้ามาเมื่อวันก่อน

“ใช่ครับ”

“เชิญเที่ยวชมให้ทั่วเลยนะพ่อหนุ่ม ถ้าให้ตีพามาเขามาด้วยตัวเองได้ยิ่งดี เพราะคนที่จะมาอยู่คือเขา คนอยู่เขาพอใจแล้วค่อยตกลงก็ได้ไม่ต้องรีบ” คนแก่แนะนำ

“ครับคุณยาย อาหารที่นี่อร่อยมากเลยครับ คุณวีนั้นบอกว่าคุณยายเป็นคนทำเอง”

“โอ๊ย เต็มวันทำเองหมดไม่ไหวหรอก มีคนช่วยเยาะเย้ย ยายน่ะทำได้แค่ขึ้นน้ำล้างเขา” ยายพิกุลไม่รับความดีความชอบแต่ก็หน้าบานตามคำชมไปแล้ว

“แต่ทั้งหมดก็สูตรคุณยายทั้งนั้นละคะ” หลานสาวหยอกยิ้ม ๆ

พฤษค์มองยายหลานคุยกัน เมื่อครูพิมพ์วีนั้นบอกว่าอยู่กับคนแก่มาตั้งแต่เล็ก น่าจะหมายถึงยายพิกุลนี่เอง

“ขอโทษนะครับ ไม่ทราบว่ ปีนี้นายยายอายุเท่าไรแล้วครับ” พฤษค์ตัดสินใจถาม

“เจ็ดสิบสี่จ๊ะ”

เขาทำตาโต

“ไม่น่าเชื่อเลยครับ ยังดูแข็งแรงคล่องแคล่วอยู่เลย บอกหกสิบห้าผมก็ยังเชื่อ”

คนแก่หัวเราะเอิ๊กอ๊ากชอบใจ คราวนี้รับคำชมไว้อย่างหน้าชื่นตาบาน “ใคร ๆ เขาก็ว่ากันอย่างนั้นละจ๊ะ ยายฟังจนชินละ”

พฤษหวัหระตาม หันไปยิ้มกับพิมพ์วินัส นึกในใจว่าคุณยายมีอารมณ์ขันดีจริง พฤษหวัหระนึกรอยากให้แม่ของเขามีเสียงหัวเราะและรอยอารมณ์ขันอย่างนี้บ้าง...ที่จริงเมื่อก่อนแม่ก็เคยมีบ้าง แต่ตอนนี้ อย่าว่าแต่เสียงหัวเราะ แม่แต่รอยยิ้มยังเป็นของหายาก

ยายพิกุลอยู่คุยต่ออีกนิดหน่อยก็บอกขอตัว เพราะจะไปเตรียมเครื่องแกงสำหรับมือเย็น พฤษหวัหระกินอาหารที่ตักมาจนหมดจึงขอตัวกลับ พิมพ์วินัสเดินออกมาส่งถึงที่รถ

“ถ้าตกลง ผมก็คงจะเลือกแบบแพ็กเกจรายสัปดาห์นะครับ จันทร์ถึงศุกร์เท่านั้น วันศุกร์เย็นผมจะมารับกลับ และมาส่งอีกครั้งวันอาทิตย์บ่าย” เขาหันมาสรุป หลังจากคิดทบทวนตอนนั่งกินข้าว

“ได้ค่ะ เดี่ยวฉันจะคำนวณราคาส่งไปให้ ถ้าไม่ได้อยู่เต็มสัปดาห์ราคา ก็จะถูกลง และถ้าคุณเลือกจ่ายแบบรายเดือนก็จะได้ส่วนลดมากกว่าจ่ายรายสัปดาห์ด้วยค่ะ”

“ส่วนเรื่องอาหาร ขอเป็นแพ็กเกจธรรมดาดีกว่าครับ”

“ได้ค่ะ แล้วเรื่องห้องล่ะคะ”

“ห้องขนาด C ก็น่าจะพอแล้วครับ ส่วนเรื่องแอร์ ผมขอปรึกษาแม่อีกที ใจผมอยากเลือกห้องแอร์ เพราะใกล้หน้าร้อนแล้ว อย่างน้อยแม่จะได้มีไว้เป็นทางเลือก” เรื่องนี้พฤษหวัหระยังลังเล

“ได้ค่ะ ลองกลับไปคุยกันดูนะคะ จะพาคุณแม่มาดูเมื่อไหร่ก็ได้. นัดได้เลย ฉันจะได้สัมผัสท่านด้วย เดี่ยวฉันจะทำใบเสนอราคาส่งอีเมลตามไปค่ะ”

พฤษหวัหระพยักหน้า เริ่มกังวลใจขึ้นมา ไม่รู้ว่าเขาจะพาแม่มาที่นี่ได้หรือไม่

“เดินทางปลอดภัยนะคะ หวังว่าจะได้ต้อนรับคุณแม่บุษกรเข้ามาเป็นสมาชิกใหม่ในบ้านร่วมไม้ชายคาค่ะ” หล่อนบอกเขาเป็นประโยคสุดท้าย พฤษหวัหระได้แต่ยิ้มบางๆ หวังว่าจะเป็นอย่างนั้นเช่นกัน...

บ้านร่มไม้ชายคาตั้งอยู่ในอำเภอรอบนอก ส่วนบ้านของพฤษชัยอยู่ในอำเภอเมือง แต่ระยะทางไม่ไกลมาก ขับรถเพียงยี่สิบนาทีก็ถึง เป็นเพราะต่างจังหวัดรถไม่ติดด้วย

พฤษชัยลี้ลาจรเข้ามาจอดหน้าบ้านครึ่งไม้ครึ่งปูนสองชั้น บ้านหลังนี้มีอายุมากกว่าพฤษชัยสองปี เป็นเรือนหอของพ่อแม่ตั้งแต่สมัยแต่งงานใหม่ๆ ผ่านการปรับปรุงซ่อมแซมมาแล้วหลายครั้ง ปัจจุบันยังนับว่าสภาพดีอยู่รอบตัวบ้านปลูกต้นไม้ร่มรื่น ส่วนใหญ่ก็เป็นฝีมือพ่อปลูกไว้ทั้งนั้น

พฤษชัยมองดูต้นไม้ดอกไม้ลูกรักของพ่อแล้วใจหาย ลื่นพ่อไปพวกมันดูเหงาหงอยลงไปถนัด

“แม่ครับ ผมกลับมาแล้ว” พฤษชัยส่งเสียงบอกเมื่อก้าวเข้าไปในบ้าน บ้านทั้งหลังเงียบเชียบราวกับไม่มีใครอยู่ พฤษชัยไล่หาไปตามห้องต่างๆ

“แม่อยู่ไหนครับ”

เขาดูจนทั่วชั้นล่าง แต่ไม่พบใคร จึงตัดสินใจเดินขึ้นไปดูข้างบนมุ่งไปที่ห้องนอนใหญ่เป็นลำดับแรก เมื่อเปิดประตูเข้าไป ภาพที่เห็นคือแม่ นั่งอยู่บนเก้าอี้ หันหน้าออกไปทางหน้าต่าง พฤษชัยเห็นแต่แผ่นหลังของแม่ ดูเหมือนไหล่ของแม่จะไหวสะท้านนิดๆ

“ผมเห็นว่าแม่ไม่อยู่เสียอีก บ้านเงียบเชียว” เขาร้องทักออกไป

บุษกรหันมา พฤษชัยจึงได้เห็นว่าแม่กอดอัลบั้มรูปของครอบครัวไว้แนบอก หน้าตาขมโรยอยู่ไม่ต่างจากสองวันก่อนที่เพิ่งเจอกัน

“แม่ขึ้นมาจับนะ ทำไมวันนี้ถึงเร็วล่ะ”

“วันนี้มหาวิทยาลัยเขามีนางนวดการเรียนการสอนนะครับ”

พฤษชัยทำงานในกรุงเทพฯ ปกติมักกลับบ้านวันเสาร์อาทิตย์ แต่บางสัปดาห์ก็ไม่ได้กลับ เมื่อก่อนพฤษชัยไม่หวัง เพราะพ่อแม่อยู่เป็นเพื่อนกัน ตอนนี้ไม่มีพ่อแล้ว บ้านทั้งหลังมีแม่อยู่คนเดียว พฤษชัยจึงตั้งใจว่าจะกลับบ้านทุกสัปดาห์ แต่นั่นก็หมายความว่า ตลอดห้าวันแม่ต้องอยู่คนเดียว

ในบ้านหลังนี้

พฤกษ์เป็นห่วงมาก แม่ไม่เคยอยู่คนเดียวมาก่อน และอายุก็ไม่ใช่น้อยๆ แล้ว หากเกิดอะไรฉุกเฉินขึ้นมา ใครจะช่วยเหลือได้ทัน เขาถึงได้มีความคิดมองหาบ้านพักสำหรับผู้สูงอายุ โดยเลือกหาข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตก่อน

เขาพบบ้านพักในลักษณะนี้อยู่หลายแห่ง และก็มาถูกตาต้องใจ บ้านร่วมไม้ชายคา' รูปภาพประกอบในเว็บไซต์น่าสนใจ สถานที่สวยงามน่าอยู่ บรรยากาศดี และที่สำคัญคืออยู่ไม่ไกลจากบ้านของเขา พฤกษ์จึงตัดสินใจลองติดต่อสอบถามรายละเอียด จนมาถึงขั้นนัดหมายเข้าไปดูสถานที่จริงในวันนี้

“แล้วทานอะไรมาหรือยังลูก”

คนเป็นแม่ ถึงแม้จิตใจยังคงจมอยู่กับความทุกข์ แต่ก็ไม่เคยที่จะลืมนึกถึงลูกว่ากินดีอยู่ดีหรือไม่ เจ็บไข้ได้ป่วยหรือเปล่า ถึงอย่างไรลูกก็ยังเป็นที่หนึ่งเสมอ

“เรียบร้อยแล้วครับ” พฤกษ์ยังอ้อมมือเที่ยงที่บ้านร่วมไม้ชายคาอยู่เลย

เขามองดูท่าทีของแม่ ก่อนตัดสินใจบอกวา “ผมแวะไปดูบ้านร่วมไม้ชายคามาแล้วนะครับ”

บุษกรงยหน้ามอง พฤกษ์เคยเกริ่นเรื่องนี้ไว้แล้ว แต่หล่อนไม่ทราบว่าเขาจะไปดูสถานที่วันนี้

“ดีกว่าที่คิดไว้เยอะมาก แม่ลองอ่านรายละเอียดดูก่อน รูปที่เห็นนี้สวยเหมือนของจริง ไม่ลี ของจริงสวยกว่าด้วยซ้ำ ถ้าแม่อยากเห็นสถานที่จริงก่อน ผมจะพาไปดู ไปพรั่งนี้เลยก็ได้”

บุษกรับเอกสารมา กวาดตาอ่านผ่านๆ ด้วยท่าทางเนือๆ ก่อนจะสะดุดตากับตัวเลขในตาราง

“ค่าใช้จ่ายสูงเหมือนกันนะพฤกษ์”

“ก็บริการเขาได้มาตรฐานนี่ครับ แถมมีกิจกรรมให้ทำมากมาย มีสังคม

คนวัยเดียวกัน แม่จะได้ไม่เหงา อยู่ที่นี่คนเดียวผมเป็นห่วง”

“แต่แม่ห่วงบ้าน”

บุษกรทำใจลำบาก ถึงเดชาจะจากโลกนี้ไปแล้ว แต่ความรักความผูกพันที่เธอกับเขามีต่อกันไม่มีวันตายตามไปด้วย เธอกับสามีคู่ทุกข์คู่ยากร่วมเรียงเคียงหมอนอยู่ในบ้านหลังนี้มาถึงสามสิบเจ็ดปีเต็ม ทุกตารางนิ้วมีความทรงจำเกี่ยวกับเขาดรตาจริงอยู่...เธอจะทอดทิ้งมันไปได้อย่างไร

“ไม่มีใครยกบ้านเราไปไหนได้หรอกครับ จะมึนหัวงก็แค่ข้าวของ แต่เราไม่ได้มีของมีค่าอะไรมากมาย ทำประตุน้ำต่างลือกให้แน่นหนาขึ้นก็น่าจะโอเคแล้ว ส่วนเรื่องต้นไม้ ผมจะจ้างน้องมะขามให้เข้ามารดน้ำเข้าเย็นเป็นค่าขนมเล็กๆ น้อยๆ ให้เด็ก อีกอย่าง แม่ไม่ได้ไปอยู่ที่นั่นถาวร วันเสาร์อาทิตย์ผมจะไปรับแม่กลับมาอยู่บ้าน ยิ่งไงบ้านก็ไม่โทรมรหอกครับ เราไม่ได้ทิ้งเสียเลย” พฤษณียิ้มน้ำว

บุษกรยังมีท่าทีลังเล

“ไปลองดูหน่อยนะครับแม่ ถ้าแม่ไม่ชอบก็ไม่เป็นไร”

ผู้เป็นแม่มองสีหน้าอ่อนหวานของบุตรชาย เธอรู้ ถ้าขอยู่ที่นั่นคนเดียว ลูกชายอยู่ทางนั้นคงไม่มีทางนอนหลับได้อย่างสบายใจ...ทุกข์ของลูกคือทุกข์ของคนเป็นแม่ บุษกรถอนใจเฮือก เธอคงจะต้องลองให้โอกาส ‘บ้านร่วมไม้ซากคา’ ดูสักตั้ง

บรรยากาศในเที่ยวขากลับนำอึดอัดมาตลอดทาง ไม่มีใครพูดอะไรกันเลยตลอดสองชั่วโมง อานัสลอบมองผ่านกระจกมองหลัง เห็นแม่ของเขาเหมือนหันมองออกไปนอกหน้าต่าง สีหน้าไม่สบอารมณ์ ลอบมองทางพ่อซึ่งนั่งอยู่ด้านหน้าด้วยก้นบัง พ่อหนึ่งนั่ง มองตรงแนวไปที่ถนน ไม่มีใครขยับ ไม่มีใครพูดอะไรขึ้นมาก่อน อานัสก็ไม่รู้จะพูดอะไรเหมือนกัน เขาเปิดเพลงฟังเบาๆ ไปตลอดทาง

เลี้ยวรถเข้าจอดหน้าคฤหาสน์หลังใหญ่แล้ว อานัสก็รีบกระโดดลง

จากรถอยากไปให้พ้นจากตรงนี้ไวๆ

แต่เอกภพตามลงมาร้องเรียกไว้ “จะไปไหนตานัส มาคุยกันให้รู้เรื่องก่อน”

ชายหนุ่มวัยยี่สิบเก้าถอนใจเหนื่อยหน่าย หมุนตัวกลับมาอย่างไม่เต็มใจ

“คุยหรือต่าคับ ถ้าจะคุย ผมว่าผมไม่มีประโยชน์อะไร เพราะผมให้คำตอบที่พ่อต้องการไม่ได้ ผมบอกทุกอย่างที่ผมรู้ไปหมดแล้ว แต่ถ้าจะต่่า ก็ขอให้มันเดี๋ยวจบ ผมขี้เกียจฟังอะไรซ้ำๆ ซากๆ”

ฟังวาจาของพ่อลูกชายตัวดีแล้วเอกภพเลือดขึ้นหน้า

“แล้วแกคิดว่าฉันไม่เบื่อความเลวซ้ำๆ ซากๆ ของแกหรือ” เขาโมโหขึ้นมาบ้างเหมือนกัน

อานัสกลัวพ่อมากกว่าแม่ เวลาพ่อโกรธ เขาไม่กล้าสู้หน้าสักหรือ

“ผมก็กำลังจะไปให้พ้นหน้าพ่ออยู่นี่ไง” เขาเมินหน้าหนี

“เออ! ไปแล้วไปให้พ้น ไม่ต้องกลับมาเลยก็ดี แต่คืนมาให้หมดนะ ทั้งคอนโดฯ รถ บัตรเครดิต อย่าได้เอาอะไรติดตัวไปสักอย่าง” เอกภพตวาดไล่

สิริมาหน้าซีด เห็นพ่อลูกมีปากเสียงกันหล่นใจไม่ดีเลย และหล่นเห็นน้องสาวของสามีเดินผ่านมาพอดี ไม่อยากให้คนในครอบครัวทะเลาะกัน ให้คนนอกฟัง หล่นจึงเข้าไปปรามสามี

“พอเถอะคะคุณ” สิริมาสะกิดเตือน เห็นสีหน้าสามีแล้วกลัวใจเขาเหลือเกิน

เอกภพขบกรามกรอดๆ จ้องมองลูกชายด้วยแววตาประหัตประหาร

“จะไปไหนก็ไปเถอะนัส” สิริมาตัดสินใจ ‘ไล่’ ลูกชาย ป้องกันไม่ให้เรื่องลูกกลมใหญ่โตไปกว่านี้

อานัสหมุนตัวเดินจากไปทันที ราวกับว่าเขาอที่จะไปอยู่ทุกขณะจิตอยู่แล้ว

สิริมาตะโกนไล่หลังตามไปว่า “แต่อย่ากลับตีก้นกะลูก”

อานัสไม่ได้ตอบกลับมา ไม่รู้ว่าได้ยินหรือไม่ สิริมาถอนใจอย่างเอือมระอา ก่อนจะหันมามองสามี เอกภพหายใจหอบโยน ท่าทางกำลังระงับอารมณ์สุดกำลัง

“ที่พูดเมื่อก็จะทำจริงหรือเปล่าคะพี่ภพ หรือแค่พูดไปอย่างนั้น” อินทிரาดูเดินตามมาถาม

สิริมามองอย่างไม่พอใจ แต่อินทிரาก็ไม่สน หล่อนพูดกับพี่ชายตัวเองต่อ

“อินเห็นด้วยนะคะ ตานัสไม่สมควรได้อะไรไปสักอย่าง เพราะไม่เคยช่วยออกแรงหาอะไรมาเลย”

สิริมาทำตาขวางใส่คนพูด สำหรับคนเป็นแม่ ถึงลูกจะไม่รักดีอย่างไร ก็ทนฟังคนอื่นว่าร้ายลูกไม่ได้ หล่อนพร้อมจะแค้นแม่เบี้ยชูฟ้อใส่คนที่บังอาจมาแตะต้องลูก โชคดีเอกภพแทรกขึ้นมาก่อน น้องสามีกับพี่สะใภ้จึงไม่ต้องปะทะกันโดยตรง

“อยู่เฉยๆ เถอะอิน ที่เธอสร้างเรื่องไว้เนิ่นนี้ก็มากพอแล้ว” เอกภพพูดด้วยน้ำเสียงเหนียวล้ำเต็มทน

อินทிரาก็ฟังแล้วอยากจะหัวเราะ

“อินนี่เธอคะสร้างเรื่อง” หล่อนย้อนถามพี่ชาย

เอกภพชี้ครั้นจะต่อความยาว เขาเดินหนี

สิริมาจึงต้องหันไปตีกลับเอง “ก็ใครล่ะที่ชอบเอาเรื่องนี้ไปฟ้องคุณพ่อ”

อินทிரาก็นั่งขวับมามองพี่สะใภ้

“ก็ถ้าลูกชายพี่ไม่ทำเรื่องขึ้นมา ใครจะเอาอะไรไปฟ้องได้คะ” หล่อนเซิดหน้าย้อนถาม

สิริมาเขนเขี้ยวเคี้ยวฟัน อึดอัดที่ทำอะไรไม่ได้ เพราะเรื่องมันมีมูลอยู่จริง!

อาการอ้าอึ้งของพี่สะใภ้เป็นที่สาแก่ใจอินทிரานัก หล่อนเหยียดปากอย่างสมเพช

“อย่าทำตัวเป็นพ่อแม่รังแกฉันนักเลยคะพี่ลี พี่จะกางปีกปกป้องชุกความผิดลูกชายไว้ได้พรอมอย่างที่เคยทำไม่ได้หรอกนะคะ ตานัสนะจะสามสิบอยู่รอมร่อแล้ว จนปานนี้ยังไม่เป็นผู้เป็นคน เกิดเรื่องแบบนี้ อินข้ามหัวผู้ใหญ่ไม่ได้ ยิ่งไงก็ต้องบอกให้คุณพ่อท่านรับทราบไว้ ปลาตายตัวเดียว همینกันไปทั้งห้อง พวกเราทำธุรกิจ เรื่องภาพลักษณ์เป็นสิ่งสำคัญ ถ้าตานัสยังไม่หยุดสร้างเรื่อง สุดท้ายก็ต้องเสียหายกันไปทั้งตระกูลเพราะแกะดำตัวเดียว!”

“เกินไปแล้วนะอิน” ลีริมาเลือดขึ้นหน้า เนื้อตัวเหมือนจะแตกเป็นเสี่ยงๆ เพราะเก็บกดที่ทำอะไรไม่ได้

“ตูน้องสาวคุณพูดกับฉันสิคะ” สุดท้ายหล่อนก็ต้องหันไปฟ้องสามี เอกภพเดินไปถึงตีนบันไดแล้ว เขาถอนใจเฮือกใหญ่ หันมาสบตาน้องสาว แวดตาของเขาสยบอินทிரาดได้อยู่หมัด

“ลูกชายพี่ พี่จัดการเองได้ เธอเอาเวลาของเธอไปทำสิ่งที่เป็ประโยชน์กว่านี้เถอะ” เอกภพทิ้งท้ายไว้แค่นั้นก็เดินขึ้นไปชั้นบน

ลีริมามองอินทிரาดด้วยแวดตาขุ่นขวาง แล้วก็สับัดหน้าเดินหนีตามขึ้นไปบ้าง

อินทிரากัดฟันกรอด เจ็บใจที่พี่ชายพูดกับเธออย่างไม่ไว้หน้า ถือว่าเป็นพี่นี่จะทำอะไรก็ได้หรือ... หล่อนมองตามอย่างเคืองแค้น

“มีอะไรกันเธอคะพี่อิน เห็นเด็กไปบอกว่ามีเรื่องกัน”

อินทிரาดถอนใจเมื่อเห็นน้องสะใภ้คนเล็กเดินเข้ามา

“พี่ภาพตานัสไปพบคุณพ่อแล้ว” อินทிரารายงาน

สุจิตราทำตาโตสนใจใคร่รู้ขึ้นมาทันที “เป็นยังไงบ้างคะพี่อิน คุณพ่อว่ายังไงบ้าง”

“พี่ก็ไม่รู้เหมือนกัน พรุ่งนี้ว่าจะไปเยี่ยมท่านสักหน่อย”

“สุไปด้วยนะคะ” หล่อนรีบเสนอตัว

อินทிரาทพยักหน้าอย่างยินดี “ไปสิ พาน้องตาลกับน้องตันไปด้วย พรุ่งนี้วันหยุดอยู่แล้วนี่”

“คะ” สุจิตรารีบรับปากอย่างกระตือรือร้น

อินทிரาทบไหล่เบาๆ โชคดีที่หล่อนได้น้องสะใภ้ว่างายอยู่ใต้อาณัติ ส่วนพี่สะใภ้ทั้งสองคนนั้นแต่ละต้องไม่ได้เลย

คุณพ่อมีลูกทั้งหมดสี่คน คนโตคือเอกภพ คนที่สองเอกวิทย์ คนที่สามคืออินทรา และคนสุดท้ายชื่อเอกยุทธ ลูกชายแต่งงานแล้วทั้งหมด มีอินทราคนเดียวที่ยังครองตัวเป็นโสด

ในบรรดาพี่น้อง อินทราสนิทกับน้องชายคนเล็กที่สุด เพราะมีโอกาสได้ช่วยเหลือมากับมือ เอกยุทธเองก็ติดพี่สาว หลังคุณแม่สิ้นไป อินทราเปรียบเหมือนแม่คนที่สองของน้อง สุจิตราเป็นสะใภ้ที่ผ่านการเห็นชอบจากอินทรา เมื่อแต่งงานเข้ามาจึงกลมเกลียวกับพี่สามมีดี อินทราว่าอะไรก็เชื่อ ไม่มีขัดขืน หล่อนจึงปลืมน้องสะใภ้คนนี้และอยากผลักดันให้ได้ดี

เมื่อสุจิตรากับเอกยุทธมีลูกสาวหนึ่ง ชายหนึ่ง อินทราก็อยากดันหลานๆ ให้ได้ขึ้นเป็นคนโปรดของคุณปู่ โดยเฉพาะหลานชาย อินทราหวังกับน้องตันเป็นพิเศษ เพราะคุณปู่เพิ่งได้หลานชายสองคน คนโตคืออานัส จากนั้นก็เป็นหลานสาวสามคนรวด ก่อนจะได้น้องตันเป็นหลานชายคนเล็กในขณะนี้ และดูวิวแวแล้วก็ไม่น่าจะมีเพิ่มเติมอีกง่ายๆ เพราะลูกชายลูกสะใภ้แต่ละคนอายุเริ่มมากกันแล้ว

เสียดายที่คุณปู่ซึ่งหนีไปอยู่บ้านพักผู้สูงอายุเสียก่อน โอกาสทำคะแนนของน้องตันน้องตาลจึงมีไม่มากนัก แต่อินทราคิดว่าเรื่องนี้ไม่เหลือบ่ากว่าแรง ในเมื่อหลานชายอีกคนขยันคะแนนติดลบอยู่แล้ว ลูกของเอกยุทธนั่งรออยู่เฉยๆ อาจจะมีวาสนาตกลงมาบนหน้าตักเองก็ได้

บ้านร่มไม้ชายคา

เกิดเสียงอะอะไว้วายขึ้นแต่เช้า บรรดาสมาชิกที่ทยอยกลับมาจากการเดินออกกำลังกายพากันเหมยงมอง ไม่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น ทุกคนเห็นนิ่มนวลลากตัวเด็กสาวชื่อพลอย ซึ่งเป็นแม่บ้านของที่นี่ เดินไปทางห้องทำงานของพิมพ์วิมล

“คุณยายหนูไม่ได้เอาไปจริงๆ นะคะ” พลอยยกมือไหว้ปลกๆ น้ำตาจวนเจียนจะหยดเต็มที

“วันนี้ห้องฉันก็มีเธอเข้าออกอยู่คนเดียว ถ้าไม่ใช่เธอแล้วจะเป็นใคร” นิ่มนวลกำข้อมือเด็กสาวไว้แน่น ไม่มีทางปล่อยผู้ต้องสงสัยอันดับหนึ่งไปง่ายๆ

“หนูไม่รู้ หนูไม่เห็นเลยจริงๆ ค่ะ คุณยายไปสิมไว้ที่ไหนหรือเปล่า”

“เอ๊ะ ของสำคัญ ฉันจะเอาไปวางทิ้งข้างสะเปะสะปะได้อย่างไร สร้อยเส้นนี้ฉันไม่เคยไว้ห่างตัว ฉันวางไว้หัวเตียง ฉันจำได้”

เสียงไว้วายของนิ่มนวลดังเข้าไปถึงในห้องทำงานของพิมพ์วิมล หญิงสาวรีบวิ่งออกมาดู เห็นเหตุซุลมุนอยู่ตรงโถงทางเดิน

“เกิดอะไรขึ้นคะคุณยายนิ่ม”

“มาพอดีหนูวิมล ยายกำลังจะไปหา” นิ่มนวลยืนทอบ ใช้พลังไปกับการฉุดลากเด็กสาวไปมาก

“มีอะไรคะ ใจเย็นๆ นะคะ ค่อยๆ พูด” พิมพ์วิมลเข้าไปประคองหญิงชราวัยเจ็ดสิบสาม

นิ่มนวลรองหน้าตราการเต้นของหัวใจเป็นปกติแล้วจึงเริ่มฟ้องว่า

“แม่บ้านของหนูขโมยสร้อยทองของยายไป”

พิมพ์วิมลทำท่าตกใจ “สร้อยที่ยายนิ่มสวมประจำนะหรือคะ”

“ใช่ ยายวางไว้หัวเตียง เข้าไปอาบน้ำกลับมาฉันก็ไม่อยู่แล้ว พอยายออกมาเจอถาดอาหารเข้าวางอยู่ แสดงว่ายายหนูนี้เข้ามาในห้องยายแล้ว สร้อยมันก็ไม่อยู่ที่เดิม” นิ่มนวลชี้ไปที่พลอย

แม่บ้านสาวยืนตัวลั่นงกๆ สายหน้าไปมา

“หนูไม่เห็นสร้อยนั้นจริงๆ นะคะคุณวินัส หนูไม่ได้เอาไป” พลอยยกมือไหว้ หวังให้เจ้านายเชื่อเธอ

พิมพ์วินัสตกเป็นผู้พิพากษามีหน้าที่พิจารณาคดี หล่อนจะไม่พินธงเชื่อใครจนกว่าจะมีหลักฐาน แม้ลึกลง ในใจจะเชื่อมั่นว่าพลอยไม่น่าทำอย่างนั้น

พลอยเป็นเด็กแถวนี้ พิมพ์วินัสเห็นมาตั้งแต่เกิด พ่อแม่ของพลอยก็สนิทสนมกับคุณยายพิกุล พลอยได้เข้ามาทำงานก็เพราะแม่พามาฝากฝัง และพิมพ์วินัสก็เห็นเด็กคนนี้เป็นคนเอาการเอางาน ประพฤติตัวเรียบร้อยมาโดยตลอด

“คุณยายใจเย็นๆ ก่อนนะคะ เดี่ยวเราเข้าไปหากันใหม่ะคะ มันอาจจะตกหล่นลงไปใต้เตียงก็ได้” พิมพ์วินัสตั้งสมมุติฐานที่อาจเป็นไปได้

แต่นั้นมวนลเถียง

“อ๊วย ยายก้มดูแล้ว ไม่มี ถึงได้รับมาบอกหนู ก่อนหวัชโหมยมันจะเอาสร้อยยายไปซ่อน หนูรีบสั่งคนค้นตัวยายหนูนี้เลย ไปค้นที่ห้องพักด้วยนะ”

พิมพ์วินัสทำท่าล่ำบากใจ หล่อนยังไม่อยากหักหาญน้ำใจพลอย ตราบใดที่ยังไม่มีหลักฐานชี้ชัด

“คุณวินัสครับ คุณพฤกษ์กับคุณแม่มาถึงแล้วครับ” ธงชัยวิ่งเข้ามารายงาน

พิมพ์วินัสมีร่างเดียว ไม่สามารถแยกร่างไปจัดการสองเรื่องพร้อมกันได้ หล่อนจึงต้องเลือกเรื่อง que คิดว่าสำคัญกว่า

“บอกให้เขารอสักครู่ นะคะพี่ธง เสิร์ฟเวลคัมดริงก์กับของว่างให้เรียบร้อยด้วย” หล่อนหันไปสั่ง

ธงชัยรับคำสั่งแล้วก็วิ่งออกไปรอต้อนรับแขกที่หน้าอาคาร พิมพ์วินัสจึงหันมาจัดการกับปัญหาต่อ

“ลองไปหาในห้องดูก่อนนะคะคุณยาย ถ้าไม่เจอจริงๆ ค่อยว่ากันต่อ”

หล่อนโน้มหน้า ค่อยๆ ประคองตัวคุณยายไปถึงห้องจนได้ แม่ว่านิมนวล จะยืนยัน นั่งยัน นอนยันว่าสร้อยทองของเธอหายไปจริงๆ

“มีอะไรเธอพี่นึม” ดวงใจเพื่อนข้างห้องชะงักหน้าออกมาถาม เมื่อเห็นพิมพ์วินัสประคองนิมนวลกลับมาที่ห้อง และนิมนวลก็เดินบ่นไปตลอดทาง

“ของฉันหาย สร้อยทองเขียวระแดง ถ้าความซื่อสัตย์ไม่มีอย่างนี้ จะอยู่กับยังไงหนูวินัส”

พิมพ์วินัสเหลือบมองไปข้างหลัง พลอยเดินตัวลีบติดตามมาด้วย เห็นแล้วก็สงสาร

“จริงเธอพี่นึม ตายแล้ว” ดวงใจร้องอุทาน เมื่อมีคนเข้ามาเกี่ยวพันมากขึ้น เรื่องราวก็อาจจะยิ่งลุลกลามบานปลาย พิมพ์วินัสจึงต้องคุมสถานการณ์ไว้ก่อน

“ใจเย็นๆ ก่อนนะคะ ขอหนูตรวจสอบก่อน” หล่อนขออนุญาตเปิดประตูเข้าไปในห้อง

ทุกคนตามเข้ามาดูด้วย

“ยายนึมวางไว้บนหัวเตียงเธอคะ”

“ใช่จ๊ะ ตรงนี้เลย ยายวางตรงนี้ที่ประจำ” นิมนวลชี้จุด

ตรงนั้นไม่มีอะไรวางอยู่เลยนอกจากแก้วน้ำ พิมพ์วินัสชะงักหาตาม ซอกตู้ เพื่อว่าอาจตกหล่นลงไปได้ พอไม่เจอหล่อนก็ลองก้มลงดูใต้เตียง

“ยายก้มหาดูหมดแล้ว ไม่มีจริงๆ นะหนูวินัส” นิมนวลยืนยัน

“มีไหมจ๊ะ ยายช่วยหา” ดวงใจก้มลงช่วยมองด้วย

พิมพ์วินัสต้องรีบร้องห้าม “อู๊ย อย่าคะยายแดง เตียวปวดหลัง หนูหาเองคะ”

เมื่อหญิงสาวห้าม พวกคนแก่จึงต้องยืนให้กำลังใจอย่างเดียว พิมพ์วินัสทั้งตัวแนบกับพื้น เอื้อมมือกวาดเข้าไปใต้เตียง ไม่เจออะไรจึงลุกขึ้นมา มองหาบนเตียงบ้าง แต่ยังไม่กล้าค้นอะไรมาก เพราะเป็นของส่วนตัว

“ขออนุญาตหาบนเตียงนะคะ”

“ตามสบายเถอะหนู แต่ยายไม่ได้ไว้ตรงนั้นแล้วจะเจอได้ยังไงล่ะ”

พิมพ์วิณีสลอบเปิดดูใต้หมอน ใต้ผ้าห่ม ลูบไปตามผ้าปูที่นอนแต่ก็ไม่พบอะไรจริงๆ

“ยายน่ะช่วยทบทวนเหตุการณ์ใหม่ได้ไหมคะ ครั้งสุดท้ายที่ยายน่ะเห็นสร้อยคือตอนไหน” หล่อนหันไปถาม

“ก็ตอนก่อนอาบน้ำ ยายถอดมันวางไว้ตรงนี้ ที่วางประจำยายนั่นแหละ พอออกจากห้องน้ำอีกที เห็นถาดข้าวเช้าวางอยู่ตรงนั้น แล้วสร้อยก็หายไป”

พิมพ์วิณีสลัดหน้า พลอยมีหน้าที่ยกถาดอาหารเข้ามาเสิร์ฟให้สมาชิกที่แจ้งความจำนงขอรับมือเข้าภายในห้องพัก นิ่มนวลพูดอย่างนี้แล้ว จะหาข้อถกเถียงอะไรมาหักล้างว่าพลอยไม่ได้ทำ เพราะภายในห้องพักส่วนตัวของสมาชิกไม่มีกล้องวงจรปิด

“ขอหนูดูในห้องน้ำหน่อยนะคะ” พิมพ์วิณีสั่งคิดหาทางแก้ไขไม่ออก จึงขอค้นหาในจุดอื่นๆ ถ่วงเวลาไปก่อน

“เอ๊ะ มันจะไปอยู่ในห้องน้ำได้ยังไงล่ะหนู ก็ยายถอดไว้บนหัวเตียงก่อนเข้าไปอาบน้ำ” นิ่มนวลโวยวาย

พิมพ์วิณีสเดินเข้าไปในห้องน้ำ สายตามองหาของ ส่วนสมองกำลังคิดหาทางออก หล่อนควรจะจัดการอย่างไรให้เป็นธรรมชาติที่สุด ระหว่างคิด หล่อนเหลือบไปเห็นแสงสะท้อนบางอย่าง พิมพ์วิณีสหรีดตาลง ก่อนขยับเข้าไปมองใกล้ๆ

“โซ่เส้นนี้หรือเปล่าคะ” หล่อนคว้าสร้อยทองที่ห้อยอยู่ตรงตะขอแขวนผ้าออกมาถามคนข้างนอก

นิ่มนวลกับดวงใจยังยืนอึ้ง คนที่ออกอาการตื่นตกกว่าใครคือพลอย

“โซ่ค่ะ พลอยจำได้ เส้นนี้แหละที่คุณยายน่ะใส่เป็นประจำ” พลอยรีบบอก รู้สึกเหมือนยกภูเขาออกจากอก

ดวงใจเขามาตุไกลๆ รับไปพลิกดูเพื่อความแน่ใจด้วย

“ใช่จริงๆ ด้วยนะพี่นึม”

นึมนวลชะเง้อมองของในมือเพื่อน ไม่ต้องเข้าไปมองไกลๆ หล่อนก็จำได้

“เอ่อ...เธอ มันอยู่ตรงไหนนะหนูนี่สิ” นึมนวลถามแก้เก้อ กลอกตาไปมาไม่กล้าสบตาใคร

“เขavnอยู่ที่ประตูค่ะ” พิมพวีนั้นสตอบ

“เอ๊ะ ฉันว่าฉันวางไว้ตรงนี่จริงๆ นะแดง ฉันวางอยู่ทุกวันนี้” นึมนวลตีหน้าขำง

ดวงใจสบตาทุกคน เห็นพวกเด็กๆ มีท่าทีลำบากใจหล่อนจึงพูดเอง

“วันนี้ที่คงเปลือใส่เข้าไปในห้องน้ำ ก็เลยไปถอดเขavnไว้ตรงนั้นนะสิ”

“คงจะอย่างนั้น” นึมนวลพูด ‘เหมือน’ จะยอมรับ

แค่นั้นก็เพียงพอแล้วสำหรับพิมพวีนั้นส

“ถ้างั้นก็ไม่มีอะไรแล้วนะคะ เป็นการเข้าใจผิดกันเท่านั้น” หล่อนปิดประเด็นด้วยความโล่งใจ ทุกอย่างจบลงลงด้วยดี

“จ๊ะ ยายเข้าใจผิดไปเอง” นึมนวลยอมรับด้วยสีหน้าแก้ๆ ปรายตามองไปทางพลอย ทำท่าอีกักเหมือนจะพูดอะไรแต่สุดท้ายก็ไม่พูด

พิมพวีนั้นสจึงขอตัวไปรับแขก พลอยเดินตามออกมาพร้อมกัน

“คุณวีนั้นสคะ” พลอยร้องเรียกไว้

พิมพวีนั้นสหันไปมอง เห็นสีหน้าแววตาของเด็กสาววัยยี่สิบแล้ว พิมพวีนั้นสก็ถอนใจ

“ฉันเข้าใจว่าพลอยรู้สึกยังไง ดีียวไว้เราค่อยคุยกันนะ ฉันขอรับแขกรายนี้ก่อน พลอยกลับไปพักที่ห้อง วันนี้ฉันให้หยุดครึ่งวัน ฉันเสร์็จธุระแล้วจะให้คนไปเรียก โอเคไหม”

พลอยพยักหน้า เริ่มมีเสียงสะอื้น คงเพราะรู้สึกกดดันมาก

“ไม่ต้องร้อง ทุกปัญหาแก้ได้ ไว้คุยกันนะ”

“คะ คุณวินัสรีบไปเถอะคะ เดี่ยวแขกจะรอนาน” เด็กสาวยกมือปาดหน้าตาบ่อยๆ

พิมพ์วินัสยิ้มปลอบโยน แล้วรีบกลับไปต้อนรับแขก พกฤษกับบุษกรนั่งรออยู่ที่ห้องทำงานของหล่อนแล้ว เมื่อพิมพ์วินัสเปิดประตูเข้าไปพวกเขา ก็หันมามองพร้อมกัน

“ขอโทษที่ให้รอนานนะคะ” หล่อนยกมือขอโทษบุคคลทั้งสอง

“ไม่เป็นไรครับ” พกฤษบอกยิ้มๆ แล้วหันไปแนะนำ

“แม่ครับ นี่คุณพิมพ์วินัส เจ้าของบ้านร่วมไม้ชายคา”

“สวัสดิ์ค่ะคุณบุษกร”

บุษกรรับไหว้ด้วยท่าทางประหลาดใจ

“คนนี่นะเหรอ ยังเด็กอยู่เลย” หล่อนไม่นึกว่าเจ้าของกิจการใหญ่โตขนาดนี้จะเป็นเพียงหญิงสาวอายุอานามไม่น่าเกินสามสิบ หรือว่าดูแลบำรุงผิวพรรณดีจึงได้ดูอ่อนกว่าวัยก็ไม่ทราบ

บุษกรจึงตัดสินใจถามให้รู้แน่...

“อายุเท่าไรแล้วจะหนู”

“ยี่สิบเก้าค่ะ”

บุษกรพยักหน้า ไม่เกินจากที่หล่อนคาดไว้จริงๆ ด้วย อายุอ่อนกว่าลูกชายหล่อนตั้งหกปี

“เรียกฉันว่าป้าบุษก็ได้”

“คะ ป้าบุษ” พิมพ์วินัสยิ้ม ก่อนหันไปถามชายหนุ่มว่า

“คุณพกฤษได้พาป้าบุษเดินชมรอบๆ หรือยังคะ”

“เรียบร้อยแล้วครับ”

“ชอบไหมคะ” หญิงสาวหันมาถามบุษกร คนที่ควรจะเป็นผู้ตัดสินใจปลุกเร้าตามใจผู้อยู่ ผูก่อตามใจผู้นอน ยังใช้ได้อยู่ทุกยุคทุกสมัย ถึงพกฤษชอบฟังพอใจอย่างไรก็ไม่มีประโยชน์ถ้าบุษกรไม่ได้ชอบด้วย

“สถานที่สวยจ๊ะ หนูตกแต่งได้ดี”

พิมพ์วี้นสยั้มรับคำชม แต่ก็ยังรู้สึกออยู่ลึกลึๆ ว่าบุษกรไม่ได้ยอมมา
อยู่ที่นี้

“ถ้าอย่างนั้น ลองมาอยู่ด้วยกันก่อนไหมคะคุณป้า ถ้าไม่มั่นใจ จะ
ทดลองอยู่สักอาทิตย์ก่อนก็ได้คะ ถ้าไม่โอเคก็ยกเลิกได้” พิมพ์วี้นสยั้มให้
ทางเลือกแก่ผู้ให้บริการ เพราะสังเกตเห็นความลังเลในแววตาของบุษกร

“แล้วต้องวางเงินมัดจำก่อนไหมครับ” พฤกษ์ธาม

“จ่ายแค่หนึ่งสัปดาห์สำหรับทดลองก็พอคะ ถ้าตัดสินใจอยู่ต่อค่อย
จ่ายตามแพ็คเกจที่คุณพฤกษ์เลือก”

“ก็ดีนะครับแม่” พฤกษ์หันไปปรึกษา

“แล้วแต่พฤกษ์เถอะ แม่ยังงี้ก็ได้” บุษกรตอบเนือยๆ ราวกับเป็น
ตุ๊กตาตัวหนึ่ง ใครจะจับหล่อนวางลงตรงไหนก็ไม่มีปากเสียง

พฤกษ์ถอนใจ อាកการของสองแม่ลูกอยู่ในสายตาของพิมพ์วี้นสยั้ม
โดยตลอด

“ถ้าอย่างนั้น พรุ่งนี้บาย ผมจะพาแม่มาส่งนะครับ วันนี้ผมจะวางเงิน
สำหรับสัปดาห์ทดลองไว้เลย” พฤกษ์ตัดสินใจเอง ถ้ารอแม่ออกความเห็น
ก็คงไม่ได้ข้อสรุปเสียที

“ได้ค่ะ” พิมพ์วี้นสยั้มไปจัดการเรื่องเอกสาร

พฤกษ์ค่อยดูอยู่ด้วย ส่วนบุษกรลุกขึ้น เดินไปที่กระจก มองออกไป
ข้างนอกรอบสถานที่...

ส่งแขกกลับแล้ว พิมพ์วี้นสยั้มก็ให้ธงชัยไปตามพลอยมาพบที่ห้องทำงาน
เด็กสาวมาถึงด้วยสภาพไม่ตื่นัก หน้าซีดตาบวม พิมพ์วี้นสยั้มเดาได้ว่าคงกลับไป
ไปร้องไห้ที่ห้องมา

“นั่งก่อนสิพลอย”

พลอยทั้งตัวลงนั่ง และเริ่มเปิดประเด็นก่อน

“คุณวี้นสคะ หนูขอลาออกค่ะ”

พิมพ์วิ้นส์ไม่ได้ตกใจ คาดไว้อยู่เหมือนกันว่าอาจจะได้ยื่นคำนี้ หล่อน
จึงถอนใจออกมา

“ใจเย็นๆ ก่อนสิจ๊ะ คุยกันก่อน”

“หนูไปนั่งคิดในห้องมาแล้วค่ะคุณวิ้นส์ หนูทนต่อไปไม่ได้แล้ว”
เด็กสาวยกมือปาดน้ำตาบ่อยๆ

พิมพ์วิ้นส์ลุกขึ้น เดินอ้อมมานั่งข้างๆ ลูกจ้าง เอื้อมมือไปจับมือเด็กสาว
ไว้อย่างปลอบใจ

“ฉันเข้าใจนะว่าการทำงานใกล้ชิดกับผู้สูงอายุไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ฉัน
รู้ว่าพลอยต้องทนกับอะไรบ้าง”

กรณีทำนองนี้ไม่ได้เกิดขึ้นครั้งแรก เป็นเรื่องที่ต้องยอมรับว่า คนเรา
เมื่ออายุมากขึ้น อากาศที่แห้งที่ลึมก็ต่อเป็นของแถมพวงติดตัวมาด้วย
และเพราะอากาศแห้งลึมเลอะเลือนนี้เองทำให้มีปัญหาก็เกิดขึ้นได้ไม่เว้นวัน

เรื่องลึมนั้นมีกันเป็นปกติ ไม่แปลกอะไร ทว่าผู้สูงวัยแต่ละคนมี
พื้นฐานนิสัยต่างกัน ลึมแล้วแสดงอาการอย่างไร สิ่งที่รับมือยากคือตรงนี้
ต่างหาก

“คนแก่ลึบคนก็นิสัยลึบแบบ นิสัยบางอย่างเป็นเรื่องหนักจริงๆ
งานนี้ถึงต้องทำด้วยใจรักและใจที่พร้อมจะให้ภัยตลอดเวลา ฉันจะไม่รัง
ถ้าพลอยไม่มีความสุขกับการทำงานนี้แล้ว แต่อยากให้เห็นเวลากลับไปคิด
ทบทวนให้ดีเสียก่อน เดียวนี้งานไม่ได้หาง่ายๆ ถ้าลาออก พลอยจะไปทำ
อะไร ก่อนจะมาทำกับฉัน ก็ตระเวนหาอยู่เป็นเดือนๆ ไม่ใช่เหรอ” พิมพ์วิ้นส์
ถามเสียงอ่อนโยน

พลอยพยักหน้ารับพร้อมเสียงสะท้อน

“ฉันเองจะจ้างใครก็ต้องสืบประวัติ ต้องหาคนไว้ใจได้ ถ้าพลอยออก
ฉันก็คงหาคนใหม่ลำบากเหมือนกัน ถ้ายังพอกัดฟันทนได้ ก็อยากให้อยู่ช่วย
กันก่อนนะ แต่ถ้ามันสุดจะทนจริงๆ ฉันก็ไม่รังหรือก ฉันเข้าใจ” พิมพ์วิ้นส์
พยายามเกลี้ยกล่อม แต่มองดูแล้ว พลอยไม่มีสติพอที่จะพิจารณาตัดสินใจ

ด้วยเหตุด้วยผล พลอยกำลังใช้อารมณ์เป็นที่ตั้ง พิมพวิมลจึงเสนอว่า

“พลอยลองกลับไปปรึกษาแม่ดูก่อน นอนคิดดูสักคืน แล้วเราค่อยมาคุยกันต่อพรุ่งนี้นะ”

๓

บุษกรนั่งกอดกระเป๋าวัวแน่น เมื่อรถของพฤษ์เคลื่อนผ่านประตูเข้ามาในอาณาเขตบ้านร่มไม้ชายคา วันนี้ไม่เหมือนกับเมื่อวาน...เมื่อวานหล่อนมาโดยที่รู้ว่าสุดท้ายก็จะได้กลับบ้านไปพร้อมกับลูก แต่วันนี้พฤษ์จะกลับออกไปโดยไม่มีแม่ บุษกรคิดถึงสามีขึ้นมาจับใจ หล่อนรู้สึกอ้างว้างเหลือเกิน

“อะไรกันนะพฤษ์” บุษกรทำหน้าที่เห็นเมื่อเห็นผู้คนออกมายืนนอกกันบริเวณหน้าอาคารส่วนกลาง

พฤษ์เองก็งง

“ไม่รู้เหมือนกันครับ”

เขาเลี้ยวรถเข้าจอด เปิดประตูลงมาแล้วอ้อมไปรับแม่

พิมพ์วิมลเดินยิ้มเข้ามาหา ในมือถือพวงมาลัยดอกมะลิมาคล้องคอต้อนรับบุษกรด้วย “ยินดีต้อนรับสู่บ้านร่มไม้ชายคาค่ะป้าบุษ”

“ป้าแค่มาทดลองอยู่ ไม่ต้องเอิกเกริกถึงขนาดนี้ได้มั้งหนู” บุษกรกระซิบบอก สีหน้าเกรงอกเกรงใจ เพิ่งรู้ว่าคนครึ่งร้อยออกมายืนชุมนุมกัน

ด้านหน้าเพื่อรอเธอ

พิมพีวีนัสยิ้มแล้วตอบว่า “เป็นธรรมเนียมของเราค่ะ ไม่ว่าจะอยู่ระยะสั้นยาวแค่ไหนก็ตาม”

บุษกรลิ่งเล่ไม่กล้าเข้าไป หล่อนหันไปมองลูกชาย พฤษภพยักหน้า กระตุ้นให้แม่เดินหน้าต่อ บุษกรจึงเดินเข้าไปอย่างเกร็งๆ เพราะไม่รู้จักใครสักคน อายุของทุกคนรวมกันแล้วคงได้หลายพันอยู่เหมือนกัน

“ยินดีต้อนรับนะคะคุณบุษฯ ฉันชื่อดวงใจค่ะ” ดวงใจก้าวเข้ามาทักทายเป็นคนแรก ในเมื่อสมาชิกบางคนมีมาลัยคล้องคอแบบเดียวกับพิมพีวีนัสหญิงสาวคงตระเตรียมไว้ให้คล้องกันบางคนพอเป็นพิธี

“ฉันชื่อนิ่มนวนลค่ะ ดีใจที่คุณจะมาอยู่ด้วยกัน” นิ่มนวนลแนะนำตัวเป็นคนที่สอง

“ผมเฟรดริกครับ”

บุษกรประหลาดใจที่พบคนต่างชาติ แต่เขาพูดไทยได้ชัดเจนดี

“ผมชาญชัยครับ มาอยู่ด้วยกันนะคะครับ”

บุษกรยิ้มรับ คนที่ชื่อชาญชัยอายุน่าจะมากกว่าเธอหลายปี คงเจ็ดสิบกว่าแน่ๆ แต่ยังคงมีสง่าราศี เครื่องแต่งกายถึงจะเป็นแบบสบายๆ แต่ดูภูมิฐาน เขาน่าจะมาจากครอบครัวที่มีฐานะพอสมควร

จากนั้น เพื่อนสมาชิกคนอื่นๆ ก็ทยอยเข้ามาแนะนำตัวกันหมด บุษกรยิ้มทักทายทุกคนก่อนจะสารภาพออกมาว่า

“ขอบคุณทุกคนนะคะ แต่ฉันคงยังจำชื่อทุกคนได้ไม่หมด” หล่อนสารภาพ

ผู้สูงวัยทั้งหลายพากันหัวเราะ

“อ๊ะๆ ฉันอยู่มาหนึ่งปีเต็มๆ ยังจำไม่ได้หมดเลยคะคุณบุษฯ อย่าว่าแต่ชื่อคนอื่น บางทีตื่นมาฉันยังลืมว่าหลานชายคนเล็กชื่ออะไร” นิ่มนวนลพูดไปหัวเราะไป

พิมพีวีนัสเข้ามาอธิบายว่า “ปกติสมาชิกทุกท่านจะมีป้ายชื่อคล้องไว้ที่

หน้าอกคะ แต่อาจจะมีคนลืมติดบ้าง”

บุษกรมองตาม เพิ่งสังเกตุว่าบางคนมีป้ายชื่อติดที่หน้าอกจริงๆ ด้วย
อย่างนี้คงช่วยให้หล่อนจดจำชื่อใ้ได้ง่ายขึ้น

“ขอบคุณทุกคนมากนะครับ ฝากคุณแม่ผมด้วยนะครับ” พฤกษ์
ยกมือไหว้ทุกคน

ผู้สูงวัยทั้งหลายมองชายหนุ่มด้วยความชื่นชม เพราะเห็นลักษณะ
ท่าทางดี มีกิริยาอ่อนน้อม น่ารักลืมใจแทนบุษกร

“ไม่ต้องห่วงพ่อหนุ่ม หนูวินัสเขาดูแลใ้เป็นอย่างดีอยู่แล้ว” ชาญชัย
ตบไหล่คนหนุ่ม

พฤกษ์พยักหน้ายิ้มๆ หันไปสบตากับพิมพ์วินัส แหวตาก็หล่อนมอง
มาใ้ให้เขามั่นใจ...หายห่วง

เสร็จลั้พิธีการต้อนรับแล้ว ทุกคนก็แยกย้าย พิมพ์วินัสพาสมาชิก
ใหม่มาดูห้องพัก พฤกษ์ถือกระเป๋าตามมาส่งถึงห้อง สองแม่ลูกเข้ามาสำรวจ
ด้านใน เป็นห้องประเภทเล็กสุด เดินไม้กั้วกั้ว

พิมพ์วินัสแนะนำอุปกรณ์ต่างๆ ด้วยตัวเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ปุมฉุกเฉินไว้สำหรับกดขอความช่วยเหลือ ทั้งที่ติดไว้ข้างเตียงนอนและ
ภายในห้องน้ำ

“เป็นยังงั้ครับแม่ พออยู่ใ้ไหม” พฤกษ์หันมาถาม

“สะอาดสะอาดันดี” บุษกรตอบ

“ส่งแม่แค่นี้ก็พอ พฤกษ์รีบไปเถอะลูก เตียวคำมีตเดินทางลำบาก”

พอถึงเวลาจะจากกันจริงๆ คนที่ถือดอกกลับกลายเป็นฝ่ายลูกชาย

“แม่อยู่ใ้ดีนะครับ”

บุษกรพยักหน้า กลายเป็นเธอต้องปลอบใจลูกเสียเอง บุษกรออกมา
ส่งพฤกษ์ถึงที่รถ พิมพ์วินัสก็มาด้วย

“ขับรถดีๆ นะ ถึงคอนโดฯ แล้วโทร. บอกแม่ด้วย”

พฤกษ์พยักหน้ารับ เข้าไปสวมกอดแม่ ต่างคนต่างมีน้ำตารั้ขึ้น

ทั้งที่ไม่ใช่การแยกจากกันเป็นครั้งแรก เพราะพฤษ์เข้าไปอยู่ในเมืองกรุง ตั้งแต่สมัยเรียนแล้ว...แต่ครั้งนี้แตกต่าง พฤษ์เจ็บปวด ถ้าทำได้เขาก็ไม่ยอมเอาแม่มาทอดทิ้งไว้ท่ามกลางคนแปลกหน้า เขาเกือบจะเปลี่ยนใจในวินาทีสุดท้ายแล้ว หากพิมพ์วินัสไม่พูดขึ้นมาว่า

“ไม่ต้องห่วงนะคะ ฉันจะดูแลคุณป้าอย่างดี”

พฤษ์ผละออกจากอ้อมกอดของแม่ หันมาสบตาพิมพ์วินัสอย่างจริงจัง ผ่ากฝังด้วยสายตาโดยที่ไม่ต้องพูดอะไรมาเลย พิมพ์วินัสยิ้มอย่างเข้าใจดี หล่อนขยับเข้ามาโอบตัวบุษกรไว้ อาการนั้นทำให้พฤษ์รู้สึกอุ่นใจ ทั้งที่เพิ่งรู้จัก ทั้งที่เพิ่งพบเจอ แต่ทำไมเขาถึงรู้สึกไว้วางใจหล่อนได้มากมายขนาดนี้

“ฝากด้วยนะครับ” เขาพูดเพียงสั้นๆ แต่แวตาบอกความซาบซึ้งใจได้ทั้งหมด

พิมพ์วินัสยิ้มอ่อนโยน รอจนกระทั่งรถของพฤษ์เคลื่อนออกไปจากบริเวณบ้านร่วมไม้ขายคา หล่อนจึงชวนบุษกรกลับเข้าห้องเพื่อจัดของให้เข้าที่เข้าทาง

พิมพ์วินัสพาบุษกรกลับมาส่งที่ห้อง อยู่พูดคุยกุอีกเล็กน้อย และถามว่าจะให้ส่งเด็กเข้ามาช่วยจัดของหรือไม่ บุษกรบอกว่าไหวเพราะของมีนิดเดียวเท่านั้น พิมพ์วินัสจึงขออนุญาตกลับไปทำงาน บุษกรเริ่มจัดเสื้อผ้าเข้าตู้ เปิดโทรทัศน์เป็นเพื่อน สักพักหนึ่งก็มีคนมาเคาะประตู หล่อนลุกออกไปเปิด นึกว่าเป็นพิมพ์วินัสแต่ไม่ใช่ ที่หน้าประตูมีแต่คนแก่ทั้งนั้น

“เป็นยังไงคะคุณบุษฯ ชอบห้องไหมคะ” ดวงใจถามและยื่นหน้าเข้ามาดูในห้องด้วย บุษกรจึงต้องเปิดประตูเชื้อเชิญเข้ามา

“ที่นี่มันวอลกับพี่ดวงใจใช่ไหมคะ” บุษกรทวนความจำ

“ใช่ค่ะ ความจำยังดีนะคุณบุษฯ” นิมนวลชมแล้วบอกต่อว่า

“ห้องพี่กับห้องแดงอยู่ถัดไปนี่เองค่ะ มีอะไรก็เรียกได้นะ ที่นี้อยู่สบาย

มีอะไรให้ทำเยอะ ไม่มีเหงา เดี่ยวสิ้นเดือนหนูวินัสเขาก็จะพาไปเที่ยวอีก งวดนี้เขาจะพาไปไหนนะแดง”

“ตลาดน้ำอโยธยา ได้แวะไหว้พระนอนด้วยนะพี่นึม หนูวินัสบอกว่า รีบเที่ยวกันเสียตั้งแต่ตอนนี้ เพราะช่วงหน้าร้อนเขาไม่อยากพาพวกเราไปไหน กลัวจะทนอากาศไม่ไหว”

“หนูวินัสพาออกไปนอกสถานที่ด้วยเหรอะคะ” บุษกรเพิ่งรู้ข้อมูลใหม่ พกฤษ์ไม่เห็นบอกเธอ หรือว่าเขาอาจจะไม่ทราบเหมือนกัน

“ไปคะ แต่ไม่ได้ไปกันทั้งหมดหรอกนะคะ แล้วแต่ความสมัครใจ ใครอยากไปก็ไป หนูวินัสจัดประมาณเดือนละครั้ง แต่บางทีก็เว้นนานหน่อย เป็นสองเดือนครั้ง ก็แล้วแต่หนูวินัสสะดวก ต้องเห็นใจเขาอะคะ คนแก่ ตั้งหลายสิบคน จะยกโขยงกันไปไหนที่ก็ลำบาก” ดวงใจเป็นคนตอบ

บุษกรคะเนคร่าวๆ คิดว่าดวงใจน่าจะอายุสักหกสิบกลางๆ คงเป็นรุ่นพี่เธออยู่ไม่กี่ปี แต่นี่มันเวลานั้นเลยเจ็ดสิบแน่

“แล้วเขาเก็บค่าใช้จ่ายเพิ่มไหมคะ” บุษกรถามเพิ่มเติม

“นิดหน่อยอะ ครั้งละไม่เกินพันหรอก ก็ต้องเป็นค่าน้ำมันค่ารถรา ให้เขาบ้างนะคะ แต่ส่วนนี้พวกเราไม่ได้ไปรบกวนลูกหลานเพิ่มหรอก อยู่ที่นี่ หนูวินัสหางานให้พวกเราทำเล็กๆ น้อยๆ เป็นรายได้เสริม เก็บเป็นเงินออมส่วนตัว เพื่ออยากซื้อของอะไรจะได้ไม่ต้องไปขอลูก แล้วแต่ความสมัครใจนะคะ ใครไม่อยากทำหรือทำไม่ไหวแล้วเขาก็ไม่บังคับ” ดวงใจให้ข้อมูลแก่สมาชิกใหม่ซึ่งเป็นเรื่องที่บุษกรยังไม่ค่อยรู้

“ทำงานอะไรเหรอะคะ”

“แล้วแต่ความถนัดคะ อย่างฉันกับพี่นึมแล้วก็เพื่อนอีกสองสามคน ถนัดทำขนมไทย หนูวินัสลืงตั้งเต็นท์ร้านอาหารขายให้ อุทยานี่สถานที่ก็เยี่ยม ของบ้านร่มไม้ๆ แต่เว้ตฤติบต้องลงทุนกันเองนะคะ ไม่ได้ทำทุกวันหรอกคะ ทำเป็นลอตๆ หรือตามออร์เดอร์ หนูวินัสไม่ให้ทำมาก กลัวจะเหนื่อยอะคะ”

นี่มันเวลพยกหน้าตามทีดวงใจพูด แต่พูดตามดวงใจไม่ทัน ที่จริง

นิมนวลเป็นคนพูดเก่งเหมือนกัน ลูกหลานบ่นว่าหล่อนพูดมากทั้งนั้น แต่เดี๋ยวนี้แกตัวลง สมองคิดอะไรไม่ค่อยทันคนที่อายุอ่อนกว่า การพูดจาก็เลยซ้าลงตามไปด้วย

“บางคนก็ปลุกกล้วยไม้ขาย อย่างคุณชาญไฉยะ ที่จริงแถวล้นฟ้านี้ ก็นอนกินเฉยๆ ยังได้ แต่แกก็อยากจะทำ ที่หนูวินัสเสนอให้พวกเราทำนั่นทำนี่ก็เพราะไม่อยากให้เหงามากกว่า” ดวงใจพูดต่อ

บุษกรพยักหน้าอย่างเห็นด้วยกับความคิดของพิมพวีนิส

“ดีจังเลยค่ะ”

“แปลงผักข้างหลังนั้น หนูวินัสก็ยกให้คุณเพรตริก คุณโต คุณเซวี่เป็นคนทำ พวกนี้อายุหกลิบต้นๆ ร่างกายยังไหวนะค่ะ แล้วเขาก็ชอบงานประเภทนี้นักน้อยอยู่แล้ว บางทีคุณชาญก็มาร่วมวงด้วย เมื่อเก็บเกี่ยว ส่วนที่นำมาประกอบอาหารเลี้ยงคนในบ้านนี้ หนูวินัสเขาก็จ่ายให้ นะค่ะ ไม่ได้เอาฟรีๆ แต่อาจจ่ายให้ถูกกว่าราคาตลาดหน่อย เพราะถือว่าที่ดินที่ปลูกเป็นของเขา ผักที่เหลือหนูวินัสจัดการนำไปขายที่ตลาดให้ ได้เท่าไรเขายกให้สามคนนั้นหมด แต่ที่จริงไม่ต้องไปถึงตลาดหรอกค่ะ มีคนเข้ามาขอซื้อถึงที่ตั้งแต่ยังเก็บไม่เสร็จด้วยซ้ำ เพราะหนูวินัสเขาประกาศกิจกรรมของเราทุกอย่างลงอินเทอร์เน็ต เขาเรียกอะไรนะพี่”

“อ๊อ ฉันก็จำไม่ได้หรอก” นิมนวลส่ายหน้ายึกๆ เรื่องเทคโนโลยีไอทีอย่าได้มาพูดกัน นิมนวลไม่เคยเข้าใจ ไม่เคยตามทัน

“เพชๆ อะไรนะ” ดวงใจต้องพยายามคิดเองแต่ก็คิดไม่ออก

บุษกรลองเดาว่า “เพชบุ๊กนะเธอค่ะ”

“อ้อๆ ใช่ค่ะ แหม คุณบุษนี่ทันสมัย” ดวงใจชมแปะ

บุษกรยิ้ม หล่อนเองก็ใช้จะรู้อะไรมาก อาศัยฟังข่าวตามโทรทัศน์ จึงพอรู้ศัพท์สมัยใหม่ แต่ถ้าให้อธิบายว่าคืออะไร ใช้อย่างไร หล่อนคงไปไม่ถูกเหมือนกัน

“หนูวินัสบอกว่าลงโฆษณาผลผลิตของพวกเราในอินเทอร์เน็ตอะไร

นั่นแหละ คนเห็นก็คงอยากทำบุญให้คนเฒ่าคนแก่ณะคะ ไม่ว่าชายอะไร
ก็มีคนแวะเวียนมาอุดหนุนกันตลอด” นิ่มนวลเล่าบ้าง

ดวงใจเสริมว่า “ฉันได้รายได้จากตรงนี้ ถึงจะไม่มากนักแต่ก็ช่วยได้
เยอะคะ ไม่ต้องไปรบกวนลูกหลาน ค่ารายเดือนที่นี้บางเดือนฉันเก็บเงินจ่าย
ได้เองเลยนะคะ ฉันมีลูกชายคนเดียว ภาระเยอะ หนี้สินเยอะคะ อะไรที่เรา
พอจะช่วยเหลือตัวเองได้ก็ทำๆ ไป”

บุษกรพยักหน้ารับฟัง เมื่อพูดถึงเรื่องลูก ดวงใจก็ถามต่อมาอีกว่า
“คุณบุษมีลูกกี่คนคะ”

“ลูกชายคนเดียวเหมือนกันคะ” บุษกรตอบ

นิ่มนวลถามต่อว่า “ลูกชายคุณทำอะไรหรอคะ”

“เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยคะ สอนอยู่ที่กรุงเทพฯ”

“คุณบุษคงภูมิใจน่าดู” นิ่มนวลเอ่ยอย่างชื่นชม

“แถมรูปหล่อเสียด้วย แต่งงานแล้วหรือยังคะ” ดวงใจเองก็แสดง
ท่าทางว่า ‘ปลื้ม’ ไม่แพ้กัน

พฤกษ์เป็นคนหนุ่มหน้าตาจัดว่าดี ผิวสองสี แต่ที่โดดเด่นกว่าหน้าตา
คงเป็นรูปร่างสูงใหญ่ กิริยาท่วงท่าสง่าผ่าเผย ไม่ว่าจะก้าวเดิน พูดจา มอง
แล้วไม่ขัดตา วางตัวเหมาะสม ขนาดว่าพบกันครู่เดียวยังรู้สึกว่าเป็นคนหนุ่ม
ที่น่าชื่นชม

บุษกรยิ้มขึ้นๆ มีคนชมลูก คนเป็นแม่ก็พลอยหน้าบาน

“ยังคะ”

“ลูกชายคนเล็กฉันก็ยังไม่โตอยู่เหมือนกันคะ สี่สิบแล้วไม่ลงหลัก
ปักฐานเสียที” นิ่มนวลถอนใจ

และก็ตามประสาคนแก่ เปิดประเด็นพูดเรื่องลูกหลานกันเมื่อไรไม่มี
ทางจบได้ง่ายๆ บุษกรเป็นฝ่ายนั่งฟังเสียส่วนใหญ่ คราวนี้คนที่พูดไม่ทัน
ใครในทีแรกอย่างนิ่มนวล กลับกลายเป็นคนที่พูดน้ำไหลไฟดับมากที่สุด
บุษกรจึงได้รู้หมดว่านิ่มนวลมีลูกกี่คน มีหลานกี่คน ทำมาหากินอะไรกัน

บ้าง นิสัยใจคอเป็นอย่างไร ฟังๆ แล้วบุษกรก็เหนื่อยแทน มีลูกคนเดียว
อย่างหล่อนกับดวงใจน่าจะดีที่สุดแล้ว

ณ ห้องอาหารริมน้ำ บ้านร่มไม้ชายคา

บรรยากาศในค่ำคืนนี้ครึกครื้นเป็นพิเศษ พิมพวีรินทร์สดงานเลี้ยง
เล็กๆ ขึ้นเป็นการเลี้ยงต้อนรับบุษกร สมาชิกใหม่ อาหารจัดทำพิเศษว่า
มีอุปถัมภ์ และมีการจัดฟลอร์เต้นรำให้สมาชิกได้ออกมา ‘ปล่อยแแก้’ กัน
อย่างเต็มที่

พิมพวีรินทร์ส่องดูสมาชิกแต่ละท่านออกมาเต้นลีลาศวาดลวดลาย
โยกย้ายส่ายสะบัดกันอย่างไม่มีใครยอมใคร จนเพลงจบ หล่อนต้องเดิน
เข้าไปสะกิดชาญชัย บอกยิ้มๆ ว่า

“ระวังเป็นลมมะคะคุณปู เพลงนี้จับพังก่อนดีกว่า”

“โอ๊ย ยังไหวหนูวีรินทร์ อีกเพลงก็ยังได้” ชาญชัยไม่ยอมแแก้ ขึ้นยอมแพ้
ก่อนต้องถูกเพื่อนล้อแฉๆ

พิมพวีรินทร์หัวเราะ ยอมตามใจให้อีกเพลง เพราะเห็นว่าคุณปูยังไหว
หล่อนเดินกลับไปนั่งที่โต๊ะข้างคุณยายพิกุล

“ท่าทางคุณบุษเขาซึ้งๆ นะ หรือว่าเขาเป็นคนพูดน้อยอย่างนี้เอง”
ยายพิกุลเอ่ยขึ้นมาหลังจับสังเกตอยู่สักพัก

บุษกรนั่งอยู่ที่โต๊ะ มองดูเพื่อนๆ ออกไปสนุกรัน ยิ้มบ้าง หัวเราะบ้าง
เมื่อมีคนหันมาคุยด้วย แต่พอคนอื่นๆ หันไปมองทางอื่น บุษกรก็ทำหน้าที่
เศร้าอีก

“น่าจะเป็นเพราะเพิ่งเสียสามีไปไม่นานล่ะ” พิมพวีรินทร์คาดเดา

ยายพิกุลพยักหน้า มองด้วยความเข้าใจและเห็นใจ ตัวหล่อนเองก็
เคยสูญเสียสามี แม้จะนานหลายปีมาแล้ว แต่ยังคงจดจำความรู้สึกนั้นได้
ไม่ลืมเลือน

“ลูกเขาคิดถูกที่พามาอยู่ที่นี่ อากาศแบบนี้อยู่คนเดียวน่าเป็นห่วงจริงๆ

นั่นแหละ” ยายพิกุลถอนใจ

ที่จริงบุษกรเพิ่งหกลีบ สภาพร่างกายยังแข็งแรงดี ดูแลตัวเองได้สบาย แต่ที่น่าห่วงน่าจะเป็นสภาพจิตใจมากกว่า

“เดี๋ยวหนูเข้าไปคุยกับป้าบุษหน่อยดีกว่า”

ยายพิกุลพยักหน้าเห็นด้วย มองดูหลานสาวลุกไปที่โต๊ะบุษกร ชวนพูดคุย ทำให้บุษกรยิ้มแย้มออกมาได้บ้าง แต่ยายพิกุลก็ยังรู้สึกว่าเป็นรอยยิ้มแคปาก แต่แวต่ายังแห้งแล้งหม่นเศร้า ไม่ได้ยิ้มตามไปด้วยเลย

วันนี้เป็นวันพระ สมาชิกบ้านร่วมไม้ขายคาหลายคนตื่นมาตักบาตรกัน แต่เช้า โดยทางบ้านร่วมไม้ขายคาช่วยอำนวยความสะดวกจัดทำอาหาร คาวหวานบรรจุใส่ถุงให้เรียบร้อย ค่าใช้จ่ายคิดอัตราใกล้เคียงกับลูกค้าที่สั่งปีนโตรายวัน ใครอยากตักบาตรวันไหนก็มาสั่งไว้ล่วงหน้าสักหนึ่งวัน ไม่จำเป็นต้องเป็นวันพระก็ทำให้

พระสงฆ์บิณฑบาตมาถึงบริเวณด้านหน้าบ้านร่วมไม้ขายคา ดวงใจกับนิมนวลช่วยกันนำของใส่บาตรแล้วพนมมือรับพร จากนั้นหญิงชราบ้านหลังถัดไปก็นิมนต์พระสงฆ์ทั้งสามรูปมารับบิณฑบาต เสร็จสิ้นพิธีการทั้งหมดแล้ว หญิงชราคนนั้นก็หันมาถามดวงใจกับนิมนวลซึ่งกำลังช่วยกันเก็บของอยู่

“เมื่อคืนได้ยินเสียงดนตรี มีงานอะไรกันหรือคะ” ยายม้วนหันมาถามสมาชิกบ้านร่วมไม้ขายคา

ดวงใจกับนิมนวลคุ่นกับม้วนเป็นอย่างดี เพราะม้วนอาศัยอยู่บ้านติดกันกับบ้านร่วมไม้ขายคา มักมีโอกาสได้พบปะพูดคุยกันตอนออกมาตักบาตรช่วงเช้า

“อ้อ งานเลี้ยงต้อนรับสมาชิกใหม่นะ เต็มกันสะบัดเชียวคุณม้วน” นิมนวลเป็นคนตอบ

ม้วนพยักหน้า มองเข้าไปในบ้านร่วมไม้ขายคา ตั้งแต่ยายพิกุลยกที่ดินให้หลานสาวสร้างเป็นบ้านพักผู้สูงอายุ ยายม้วนยังไม่เคยมีโอกาสได้

ย่างกรายเข้าไปดูด้านในเลย ทั้งที่บ้านกำแพงติดกันแค่นี้ เห็นคนแถวนี้เขาว่าสร้างไว้สวยราวกับรีสอร์ท ยายม้วนนี่ก็อยากเห็นเป็นบุญตาบ้างสักครั้งเหมือนกัน

“ท่าทางสนุกนะคะ” ยายม้วนว่า

ดวงใจจึงชวน “วันหลังมาร่วมสนุกด้วยกันสิ”

“อิฉันไม่ใช่ลูกค้า เขาจะให้เข้าเฝ้าหอค่ะ” ยายม้วนบอกอย่างเกรงใจ พลงสายหน้า

“อู๊ย หนูวินัสใจดีจะตาย ยิ่งเป็นบ้านใกล้เรือนเคียงอย่างนี้ยิ่งไม่น่ามีปัญหา ไว้คราวหน้าฉันจะมาชวนนะคุณม้วน” นิมนวลบอก

ม้วนยิ้มเจื่อนๆ พอดีลูกสาวส่งเสียงเรียกมาจากในบ้าน หล่อนจึงบอกขอตัวและเก็บของกลับเข้าบ้าน ส่วนดวงใจกับนิมนวลก็เดินแยกย้ายเข้าบ้านร่วมไม้ซอยคาเช่นกัน

“คุยอะไรกับพวกบ้านร่วมไม้ฯ นะแม่” ชวนชมลูกสาวของม้วนออกมา ยืนถามหน้าอ

ยายม้วนถอนใจ ตอบเนือๆ ว่า “ก็ไม่มีอะไร ถามเขาว่าเมื่อคืนมีงานอะไร”

“แล้วเขามีอะไรกัน” ชวนชมนี่ก็อยากรู้ด้วย

เมื่อคืนได้ยินเสียงดนตรีแว่วๆ ถ้าดังกว่านี้เสียหน่อยหล่อนคงลุกไปกดกริ่งเรียกตัวพิมพ์วินัสออกมาไว้ออาหารบวกรเพื่อนบ้านในยามวิกาลแล้ว

“เห็นว่ามีงานเลี้ยงต้อนรับสมาชิกใหม่นะ”

ชวนชมนิ้วหน้า นึกถึงหนุ่มบุคลิกดีที่พบกันในร้านก๋วยเตี๋ยวเปิดเมื่อวันก่อน สงสัยว่าลูกค้าใหม่คงจะเป็นญาติผู้ใหญ่ของพ่อหนุ่มรายนี้แน่ๆ แสดงว่าที่หล่อนเตือนไปไม่ได้ฟังกันเลย ชวนชมเช่นเขี้ยวในใจ

“ลูกหลานสมัยนี้มันเป็นอย่างนี้ไงนะ พ่อแม่แค่สองคนเลี้ยงกันไม่ได้” หล่อนบ่นอย่างหัวเสีย ก่อนหันไปพูดกับลูกสาวลูกชายซึ่งกำลังนั่งกินข้าวเข้า

ก่อนไปโรงเรียน

“แป้ง ปอ เราสองคนจำไว้เลยนะ ความกตัญญูเป็นเครื่องหมายของคนดี แม่เลี้ยงเรามาตั้งแต่ตื่นเท่านี้ หมาดเงินไปไม่รู้เท่าไร ปีกกล้าขาแข็ง ยืนด้วยตัวเองได้เมื่อไหร่ก็อย่าได้ลืมพระคุณแม่ ถ้าฉันแก่ตัวไป พวกแกเอาฉันไปทิ้งไว้บ้านพักคนชราอย่างที่ลูกหลานคนแก่บ้านร่มไม้ฯ ทำละก็ ฉันจะสาปแช่งไม่ให้ได้เจริญกันเลย”

แป้ง ปอ ตักข้าวเข้าปาก ทำตาปริบๆ มองผู้เป็นแม่บ่นโหมงโฉบแง ส่วนยายม้วนสายหน้าไปมา เรื่องสอนให้รู้สำนึกบุญคุณนั้นสอนกันได้ แต่อย่าทวง...ถ้าทวงมากเข้าเดี๋ยวมันจะไม่มีเหลือ ยายม้วนได้แต่คิดในใจ แต่บอกไม่ได้สอนไม่ได้ ชวนชมโตเกินกว่าที่จะรับฟังคำสอนของแม่แก่ๆ คนนี้แล้ว

“หนูวินัส”

พิมพ์วินัสหยุดตามเสียงเรียก เดินยิ้มเข้าไปหาคุณยายอืดที่โต๊ะม้าหินอ่อนริมสนามหญ้า

“อรุณสวัสดิ์ดีค่ะยายอืด ทานข้าวเช้าแล้วหรือคะ” หล่อ้นทักทาย

“เรียบบร่อย วันนี้ยายออกมากินเป็นคนแรกเลย ข้าวต้มเห็ดหอมอร่อย หนูวินัสมาดูนี้ให้ยายหน่อย นี่ใช้หลานชายคุณชาญหรือเปล่า ยายมองไม่ค่อยชัด” ยายอืดส่งหนังสือพิมพ์ฉบับวันนี้ให้หญิงสาวรุ่นหลานอ่าน

พิมพ์วินัสรับมาดู เนื้อข่าวเขียนถึงอานัส ทายาทตระกูลนักธุรกิจพันล้านดวงแขนางเอกสาวชื่อดังขึ้นคอนโดฯ นักข่าวสอบถามฝ่ายหญิงดาราสาวปฐิเสธ บอกว่าแค่รู้จักกันเท่านั้น แต่นักข่าวเขียนแซวต่อว่า ภาพที่จับมาได้ ถึงแม่ไม่ชัด แต่ก็น่าจะเป็นนางเอกคนนี้ไม่ผิดแน่ เจ้าตัวยังปากแข็งอย่างนี้ คงต้องรอดติดตามตอนต่อไป ส่วนฝ่ายชายนักข่าวยังตามตัวไม่เจอ

“ใช่จริงๆ ด้วยค่ะ” พิมพ์วินัสสรุปหลังอ่านข่าวจบ

ในข่าวมีชื่อ นามสกุลจริงของฝ่ายชาย พิมพ์วินัสจำได้ว่าเป็นนามสกุล

เดียวกับชาวนุชชัย และที่มั่นใจว่าเป็นหลานชายของเขาแน่ก็เพราะมีรูปลักษณ์
อยู่ตรงมุมล่างของกรอบข่าว

“ยายอี๊ดอย่าเอาไปให้คุณปู่ชาวนุชคะ” พิมพวีณส์ร้องขอ

“ทำไมล่ะ” หญิงชราทำท่าประหลาดใจ

“วันก่อนคุณปู่ชาวนุชเป็นลมตอนที่หลานคนนี้มาเยี่ยม หนูไม่แน่ใจ
ว่ามีเรื่องอะไรกัน แต่ช่วงนี้อย่าให้คุณปู่ได้ยินเรื่องหลานชายคงจะดีกว่า”
หญิงสาวอธิบาย

ยายอี๊ดพอจะรู้ว่าวันก่อนชาวนุชชัยมีปัญหาเกี่ยวกับญาติ แต่เพิ่งทราบว่าเป็น
หลานชายคนนี้เอง

“อ้อ คนนี้เองเหรอ ยายได้ยินเขาพูดกันอยู่เหมือนกัน ดินะที่หนูบอก
ยายก่อน ไม่งั้นยายคงไปแซวคุณชาวนุชจะได้หลานสะใภ้เป็นดารา นางเอก
คนนี้นะยายติดตามดูละครเขาอยู่ เล่นเก่ง ตีบทแตก ยายชอบ”

พิมพวีณส์ยิ้ม ถึงหล่อนจะไม่ได้ติดตามดูละครมากนัก แต่ก็พอรู้จัก
ดาราสาวคนนี้

“ที่แรกยายลืมนให้เขารักกับพระเอกที่เล่นด้วยกัน สวยหล่อสมกัน
เซียวละหนูวินส์เอ๊ย แต่ถ้าเขาคบกับหลานชายคุณชาวนุชก็ดีเหมือนกัน เพื่อ
วันหน้า เขาพาแฟนมาไหว้ปู่เขาที่นี่ ยายจะได้ขอถ่ายรูปร่วมกับหนูจ้ะ”

พิมพวีณส์จำได้ว่าดาราคคนนี้ได้ชื่อฉัตร ชื่อที่ยายอี๊ดเรียกคงจะมาจากชื่อ
ในละครมากกว่า หล่อนฟังยิ้มๆ ไม่ได้แสดงความเห็นอะไร พอดีมี
โทรศัพท์เข้ามา จึงขออนุญาตเลี้ยวออกมาจับ

“สวัสดีค่ะคุณพฤษ” หญิงสาวทักทายไปตามสาย เมื่อเห็นชื่อพฤษ
แสดงที่หน้าจอ

“สวัสดีครับคุณวีณส์ ตอนนี้อยู่สะดวกหรือเปล่าครับ”

“สะดวกค่ะ กำลังเดินดูความเรียบร้อย”

“คุณแม่ผมเป็นยังไงบ้างครับ” เขาเข้าเรื่องทันที เพราะมีเวลาน้อย
อีกสักพักต้องออกเดินทางเตรียมเข้าสอนแล้ว

“เข้านี้ตื่นแล้วค่ะ กำลังทานข้าวเช้าอยู่ที่ห้องอาหาร” พิมพ์วินัสเพิ่งเดินผ่านห้องอาหารมาสักครู่ ได้หยุดพักหายใจกับบุษกรด้วย

“ท่านทานได้มากไหมครับ”

“อืม เข้านี้ฉันยังไม่ได้อิ่มเลย แต่เมื่อคืนเรามีจัดงานเลี้ยงต้อนรับ ป้าบุษทานอะไรได้น้อยมากเลยคะ ไม่แน่ใจว่าอาหารไม่ถูกปากหรือยัง” พิมพ์วินัสกังวลเรื่องนี้อยู่เหมือนกัน

“ไม่ใช่หรอกครับ” พฤกษ์ถอนใจมาตามสาย

“ขนาดอาหารฝีมือตัวเองแม่ก็ยังไม่ค่อยทาน ผมเห็นท่านทานข้าวเท่าแมวหมดแล้วใจหาย กลัวจะซุบซอมไปมากกว่านี้ ตั้งแต่พ่อเสียชีวิต น้ำหนักแม่ลดไปไม่ต่ำกว่าสองโลแล้วละมังครับ” พฤกษ์ไม่รู้แน่หรือว่าแม่น้ำหนักลดลงไปเท่าไร แต่คะเนด้วยสายตาคร่าวๆ เห็นว่าพอมลงกว่าเดิมแน่

“ยังไงฉันจะดูแลเรื่องอาหารการกินให้เป็นพิเศษแล้วกันนะคะ”

“ฝากด้วยนะคะ”

“ส่วนเรื่องสภาพจิตใจคงต้องใช้เวลา ตอนนี้ป้าบุษยังไม่ค่อยสมาคมกับใคร พูดน้อย ยิ้มน้อย นั่งเซื่องซึม ถามคำตอบคำ แต่ก่อนท่านไม่ได้เป็นอย่างนี้ใช่ไหมคะ”

“ไม่เป็นครับ เพิ่งจะมีอาการอย่างนี้หลังพ่อเสียชีวิตเอง ที่จริงแม่เป็นคนเรียบร้อย อาจจะได้พูดเก่งนัก แต่ก็ไม่ใช่คนอมทุกข์นั่งซึมเศร้าทั้งวันแบบนี้”

พิมพ์วินัสครุ่นคิด นึกไว้แล้วว่าอาการของบุษกรน่าจะเกี่ยวโยงกับการสูญเสียสามีอย่างกะทันหัน

“ฉันอาจจะลองหาอะไรให้ท่านทำแก้เหงา ไว้จะลองคุยดูนะคะ คุณไม่ต้องห่วง นอกจากฉันแล้ว สมาชิกบ้านร่วมไม้เท้า ทุกคนก็พยายามจะช่วยป้าบุษอยู่แล้ว วันนี้เพื่อนๆ ก็ชวนป้าบุษเดินออกกำลังกายแต่เช้า”

“ขอบคุณมากเลยครับ ถ้าแม่มีปัญหาอะไรคุณติดต่อผมได้ตลอดเลยนะคะ ยี่สิบสี่ชั่วโมง”

“โอเคค่ะ”

พิมพ์วิ้นส์กับยายพิกุลมองดูป้าย ‘ร่วมไม้ขายคาเนิร์สเซอร์’ ด้วยความรู้สึกภาคภูมิใจ ความฝันของสมาชิกคนหนึ่งในรอบคร้วกำลังจะกลายเป็นความจริง กลายเป็นรูปเป็นร่างจับต้องได้ เห็นผลงานแล้วความเหน็ดเหนื่อยที่ผ่านมามากหลายเดือนก็ค่อยๆ มลายหายไป

“ดีใจด้วยนะตา ในที่สุดก็สำเร็จ” พิมพ์วิ้นส์เข้าไปแสดงความยินดีกับญาติพี่น้อง

คณิตาเป็นลูกสาวของคณิติน หน้าชายแสบๆ ของพิมพ์วิ้นส์ สองสาวลูกพี่ลูกน้องสนิทสนมกันมาตั้งแต่เล็กๆ อายุห่างกันเพียงสองปี คณิตายกพิมพ์วิ้นส์เป็นต้นแบบในทุกๆ เรื่อง เมื่อเห็นพิมพ์วิ้นส์ทำกิจการบ้านพักผู้สูงอายุประสบความสำเร็จ ก็คิดอยากทำธุรกิจเป็นของตัวเองบ้าง คณิตาเรียนจบมาทางด้านการศึกษาปฐมวัย พิมพ์วิ้นส์จึงเสนอว่าทำเนิร์สเซอร์น่าจะไปได้ดี

“ถ้าไม่ได้พี่วิ้นส์กับคุณย่าก็คงไม่มีวันนี้ ตาขอบคุณมากนะคะ” หญิงสาวยกมือไหว้อย่างซาบซึ้งใจ

พิกุลวางมือบนกระหม่อมหลานสาว ลูบหัวอวยพร

“ขอให้ประสบความสำเร็จนะลูกนะ ทำมาหากินไม่ว่าอาชีพอะไรขอให้มีความซื่อสัตย์เป็นที่ตั้ง คนซื่อสัตย์ทำอะไรย่อมเจริญ”

“ค่ะคุณย่า” คณิตายิ้มรับ

พิมพ์วิ้นส์ถามว่า “แล้วนี่จะเริ่มกิจการวันไหนล่ะจ๊ะ”

“วันนี้ตาเริ่มให้คนไปติดป้ายกับแจกใบปลิวแล้ว รอมีลูกคำสักสองสามรายก็คงเปิดแล้วละค่ะ”

ผู้ฟังทั้งสองจับความตื่นเต้นในกระแสเสียงของเจ้าของธุรกิจมือใหม่ได้ พิมพ์วิ้นส์ยิ้มเอ็นดู

“เอาใบปลิวมาแบ่งให้พี่บ้างสิ สมาชิกที่บ้านร่วมไม้ฯ มีหลานเล็กๆ กัน

หลายคน เพื่อมีใครสนใจ”

“ได้ค่ะพี่วินัส ขอขอบคุณมากเลย”

ระหว่างสองสาวกับคนแก่กำลังยืนคุยกัน มีรถกระบะคันหนึ่งเคลื่อนเข้ามาจอด คนขับเมียงมองเข้ามาเหมือนมองหาอะไรบางอย่าง เขาจอดรถแล้วเปิดกระจกถาม

“สวัสดีครับ ที่นี่เซ่เนิร์สเซอร์รี่เปิดใหม่หรือเปล่าครับ”

“ใช่ค่ะ” คณิตารับพยักหน้า เมื่อได้เห็นใบหน้าชัดๆ ก็มั่นใจว่าชายผู้นี้ น่าจะมีเชื้อชาติตะวันตกผสมอยู่ เขาเป็นลูกครึ่งไม่ผิดแน่

เมื่อทราบว่าเป็นเซ่เนิร์สเซอร์รี่เปิดใหม่ ชายผู้นั้นจึงลงมาจากรถกระบะ พบบ้านร่วมไม้ชายคาเพียงเห็นว่ามีเด็กหญิงหน้าตาน่ารักกระโดดตามลงมาด้วย เขาอ้อมไปรับเด็กแล้วก็เดินมาคุยกับพวกสาวๆ

“ผมเห็นป้ายโฆษณาที่เสาไฟฟ้า เลยลองเข้ามาดู ไม่ทราบว่ามีรายละเอียดยังไงครับ”

คณิตาทำตาโต เก็บอาการตื่นเต้นไว้ไม่มีดี ลูกค้าคนแรกของเธอมาแล้ว!

“เอ นื่องที่จะเอามาฝากเลี้ยงคงไม่ใช่คนนี้ใช่ใหม่มะ” พิมพ์วินัสถามเพื่อความแน่ใจ เพราะเนิร์สเซอร์รี่ของคณิตารับเด็กอายุตั้งแต่ ๑-๔ ขวบ เด็กที่มากับผู้ชายคนนี้น่าจะอายุ ๖-๗ ขวบแล้ว

“ไม่ใช่ครับ นื่องพอใจลูกสาวคนโต” ภาคภูมิแนะนำชื่อลูกสาวก่อนก้มบอกว่า

“พอใจสวัสดิ์คุณยาย คุณน้ำสิลูก”

เด็กหญิงพอใจยกมือสวัสดิ์ มองคนแปลกหน้าตาแป้ว

“นื่องน่ารักมากค่ะ ไม่ทราบว่าเป็นลูกครึ่งสัญชาติอะไรค่ะ” พิมพ์วินัสเป็นคนถาม

พ่อของเด็กหญิงตอบว่า “พอใจเป็นลูกเลี้ยงครับ ผมลูกครึ่งไทย-อังกฤษ ส่วนแม่เขาไทยแท้”

พิกุล พิมพวีร์นัส และคณิตาพยักหน้ารับทราบ ก่อนที่คณิตาจะเป็นคนถามว่า

“แล้วน้องคนที่จะมาฝากเลี้ยงอายุเท่าไรคะ”

“สองขวบครึ่ง พอดีคุณแม่ห้องต้องกลับไปทำงานแล้ว ช่วงกลางวันจะไม่มีใครดูแล” ภาคภูมิอธิบาย ก่อนมองไปรอบๆ สถานที่ แวดตาของเขา บ่งบอกความพึงพอใจ

“ไม่ทราบว่าเป็นเจ้าของกิจการครับ หรือว่าทำร่วมกัน” เขาถามรายละเอียดเพิ่มเติม

“ดิฉันเองคะ ส่วนนี้พี่สาวชื่อพิมพวีร์นัส เป็นเจ้าของกิจการบ้านพักผู้สูงอายุอยู่ในบริเวณเดียวกันค่ะ ส่วนนี้คุณย่าของดิฉันค่ะ ชื่อคุณย่าพิกุล” คณิตาทำหน้าที่แนะนำญาติๆ

“ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ” ชายหนุ่มลูบเคร่งเอ๋อยิ้มๆ

พอใจเจนหน้าพูดกับพิมพวีร์นัสว่า “คุณน้ำชื่อเหมือนเซเลอร์วีร์นัสเลยคะ สวยเหมือนกันด้วย”

“ใครนะลูก” พิกุลขมวดคิ้ว ฟังไม่ทันอะไรเซฯ ลักอย่าง

พอใจหันไปทางคุณยายบ้าง ถามเจื้อยแจ้วว่า “การ์ตูนเซเลอร์มูนคะ คุณยายรู้จักไหมคะ”

พอรู้ว่าเป็นการ์ตูนยายพิกุลก็ร้องว่า “โห้ย ยายแก่ปานนี้แล้วไม่รู้จักการ์ตูนหรือก้ะ”

น้องพอใจหัวเราะคิกคัก ขำที่คุณยายไม่รู้จักการ์ตูนเรื่องโปรดของเธอ พวกผู้ใหญ่ยิ้มเอ็นดู

“ที่เนิร์สเซอร์ของเรามีกล่องวงจรมืด คุณพ่อคุณแม่สามารถเข้าดูผ่านมือถือได้ตลอดเวลาด้วยนะคะ” คณิตาบอกลูกค้า

ภาคภูมิพยักหน้าพึงพอใจ เพราะสมัยนี้ไวใจใครได้ยาก ลับหลังพ่อแม่แล้ว เขาปฏิบัติกับลูกเราอย่างไรก็น่าเป็นห่วง มีกล่องให้ติดตามดูอย่างนี้ก็สบายใจดีเหมือนกัน

“รายละเอียดอื่นเชิญคุยด้านในดีกว่านะคะ” คณิตาเชื้อเชิญ

ภาคภูมิจึงพาลูกสาวคนโตก้าวเข้าไปด้านใน เป็นลูกค้ารายแรก
ประเดิมกิจการใหม่ คณิตาดีใจจนเนื้อเต้น พิมพ์วันสขยิบตาให้แล้วหันมา
ยิ้มกับคุณยายซึ่งกำลังยิ้มแก้มแทบปริไม่แพ้กัน